

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΟΚΤΩΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 65ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Πόλεμος παντού

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ, ΚΟΥΡΔΙΣΤΑΝ,
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ, ...,
...“ΠΡΩΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ”

Διαιρεί και βασιλεύει. Άρτος και θεάματα. Δύο πολύ παλιές αρχές για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας. Δύο αρχές που πάνω τους ουσιαστικά στηρίζεται όλο το οικοδόμημα της εξουσίας. Βάλε τους υπηκόους σου να σκοτώνονται μεταξύ τους και η ηγεμονία σου είναι εξασφαλισμένη. Τάισε τους δούλους σου και γέμισε τα μυαλά τους με θεαματικές εικόνες, αν θέλεις η τάξη να βασιλεύει στην αυτοκρατορία.

Διαιρεί και βασιλεύει

Στις προηγούμενες δεκαετίες το παγκόσμιο σύστημα κυριαρχίας εξασφάλιζε την αναπαραγωγή του μέσω της επιβαλλόμενης διαιρέσεως του πλανήτη σε χώρες “κομμουνιστικές” και σε χώρες του “ελεύθερου” κόσμου. Το ανικανοποίητο της γης των κολασμένων διοχετεύονταν σε αυτή την αντιπαράθεση. Μέσα σε αυτό το σύστημα ισορροπίας, όλος ο πλανήτης είχε μετατραπεί σε πεδίο μάχης των δύο στρατοπέδων. Οι πληθυσμοί των χωρών κυρίως του τρίτου κόσμου, ήταν τα πιόνια ενός πολέμου ανάμεσα στην αποικιοκρατία του “ελεύθερου” κόσμου και την αποικιοκρατία του “κομμουνιστικού” μπλοκ. Ο κοινωνικός πόλεμος είχε μετατραπεί σε έναν πόλεμο για τον έλεγχο των πρώτων υλών της περιφέρειας μέσα από την υποχρεωτική ένταξη των πληθυσμών

της στο ένα ή το άλλο στρατόπεδο. Δικτάτορες της CIA στη Λατινική Αμερική, την Ασία, την Αφρική. Δικτάτορες της KGB στην Ασία και την Αφρική.

Όμως ο “κομμουνισμός” μας τελείωσε... Κάποιες άλλες ιδεολογίες υποταγής και διαιρέσεως έπρεπε να επιστρατευθούν για να διαστρέψουν το ανικανοποίητο. Από τον Μαρξ στον Αλλάχ. Η παγκοσμιοποίηση της οικονομίας χέρι-χέρι με την επιστροφή του διαχωρισμού με βάση το αίμα, τη ράτσα, τη φυλή. Εθνικισμός και θρησκείες παίρνουν τα πάνω τους. Πριν κάποια χρόνια, στο Αφγανιστάν, οι “προασπιστές των αξιών του ελεύθερου κόσμου” μάχονταν ενάντια στην “κομμουνιστική” δικτατορία. Πριν κάποιες μέρες, οι αφιονισμένοι Ταλιμπάν κατέλαβαν την Καμπούλ και επέβαλαν τον ισλαμικό νόμο. Πριν κάποια χρόνια, οι Τούτσι θα είχαν μετατραπεί σε εθνικοαπελευθερωτικό κομμουνιστικό αντάρτικο και οι Χούτου σε “προασπιστές του ελεύθερου κόσμου” (ή το αντίστροφο). Τώρα, μπορούν να σφάζονται με την ησυχία τους, χωρίς πολιτικές ετικέτες, εκεί κάτω στη Ρουάντα.

Ρουάντα, Κουρδιστάν, Αφγανιστάν, Παλαιστίνη, Σουδάν, Μπουρούντι, Βιρμανία, Σομαλία, Ανατολικό Τιμόρ, Λιβερία, Τσετσενία, Τατζικιστάν, Σρι Λάνκα, Σιέρρα Λεόνε, Νιγηρία, Ζαΐρ, Μαυριτανία, Τσαντ, πόσες ανθρώπινες ψυχές χάνονται καθημερινά στο όνομα κάποιας φυλής, κάποιου έθνους, κάποιας

θρησκείας; Πόσες ζωές να θυσιάζονται στο σφαγείο του πολέμου για την αναπαραγωγή του παγκόσμιου συστήματος κυριαρχίας; Πόσοι ακόμα στις Φιλιππίνες, την Αλγερία, τη Γεωργία, την Ινδία, τη Νότια Αφρική, την ... Όλες αυτές οι ανθρώπινες ζωές, νούμερα σε κάποια στατιστική, φευγαλαίες εικόνες στις οθόνες των τηλεοράσεων...

Όλες αυτές οι ζωές που χάνονται στους πολέμους για την ανάδειξη του τοποτηρητή της ηγεμονίας...

Η παγκοσμιοποιημένη οικονομία μπορεί να τα βρει με οποιονδήποτε αναδειχθεί, προσωρινός τελικά, νικητής της κάθε τοπικής αναμέτρησης. Φτάνει η αναμέτρηση να μην ξεφεύγει από τον έλεγχο. Τότε η ηγεμονία θα επέμβει για να επιβάλει την τάξη. Ένα μερίδιο από τα κέρδη αυτής της “τάξης” θα χρησιμοποιηθεί για να διατηρηθεί ο καταναλωτισμός στη Δύση. Παράλληλα, οι συμπλοκές θα μετατραπούν σε εικόνες για κατανάλωση από το στερημένο κοινό του “πρώτου κόσμου”. Εικόνες για κατανάλωση αλλά και διαπαιδαγώγηση. Η δεύτερη αρχή της κυριαρχίας. Άρτος και θεάματα.

Άρτος και θεάματα

Η αιματηρή πραγματικότητα στον “τρίτο κόσμο” για την εξασφάλιση της εικονικής πραγματικότητας στις “ανεπτυγμένες” κοινωνίες. Εμπορεύματα που κατανάλωσαν ανθρώπινες ζωές για

Συνέχεια στη σελ. 4

ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ...

ΣΕ ΖΗΤΗΜΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ έχει εξελιχθεί κυριολεκτικά ένα μανιτάρι για τους ινδιάνους της φυλής Surui στη Δυτική Βραζιλία. Το μανιτάρι Zymopema brasiliensis προκαλεί με τα σπόρια του επικίνδυνη μυκητίαση, που προσβάλλει το δέρμα και τους πνεύμονες. Η ασθένεια, στην εξέλιξη της, οδηγεί στη συνέχεια στη δημιουργία σπηλαιών στους πνεύμονες ή σε θανατηφόρα μηνιγγίτιδα. Τα ποσοστά επιδημιολογικής εξάπλωσής είναι τρομακτικά: το 40% των ινδιάνων έχει προσβληθεί από την ασθένεια και το 23% του συνολικού πληθυσμού -όχι των πασχόντων- έχει πεθάνει.

Θα ήταν απλά μια παράδοση είδηση, αλλά είναι οι μικρές λεπτομέρειες που κάνουν τη διαφορά. Πρώτα απ' όλα, το βιωτικό επίπεδο των ινδιάνων της Δυτικής Βραζιλίας είναι άθλιο. Έτσι, παρόλο που η ασθένεια είναι ιάσιμη, λείπει η ιατρική βοήθεια και τα φάρμακα για την αντιμετώπισή της. Ακόμα και όταν κάποιοι ινδιάνοι κατορθώνουν να απευθυνθούν σε κάποιο περιφερειακό ιατρείο, το ιατρικό προσωπικό τη συγχέει με τη φυματίωση, οδηγώντας σε λανθασμένη -και το ίδιο μοιραία- αντιμετώπι-

ση της νόσου. Δεύτερο -και σημαντικότερο- το μικρό μανιτάρι μετατράπηκε σε μεγάλη απειλή επειδή ευνοήθηκε υπέρμετρα η εξάπλωσή του από τη μονοκαλλιέργεια καφέ σε ολόκληρη τη Δυτική Βραζιλία.

Το πρόβλημα δεν είναι οικολογικό, όπως ίσως θα περίμενε κανείς, αλλά ξεκάθαρα πολιτικό και οικονομικό. Οι ινδιάνοι Surui προστέθηκαν στην ατέλειωτη αλυσίδα των θυμάτων της παγκόσμιας βιομηχανίας τροφίμων. Ένα τεράστιο μέρος της εύφορης γης του Τρίτου Κόσμου ανήκει ή ελέγχεται άμεσα από τις πολυεθνικές τροφίμων για την παραγωγή όλων εκείνων των -εξωτικών ή μη- προϊόντων που βρίσκονται σε αφθονία στα σούπερ μάρκετ του Πρώτου. Καφές, ζάχαρη, τσάι, μπαχαρικά, ρύζι, μπανάνες, αβοκάντο, ανανάς, σημαίνουν αντίστοιχα τεράστιες μονοκαλλιέργειες σε ολόκληρη τη Νοτιοανατολική Ασία, τη Κεντρική και Νότια Αφρική και τη Λατινική Αμερική. Η γη που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για τη διατροφή των κοινωνιών του Τρίτου Κόσμου δεσμεύ-

Συνέχεια στη σελ. 5

Οι τοπικοί πόλεμοι δεν σταματούν. Απλά εξαφανίζονται ή επανεμφανίζονται στις οθόνες των τηλεοράσεων.

VILLA BARBARA

Αλληλεγγύη τώρα!

“...όποιο πρόσχημα κι αν προσπαθούν να επικαλεστούν, όσες απειλές κι αν χρησιμοποιήσουν, δεν θα καταφέρουν να μας κάνουν να αλλάξουμε τις αποφάσεις και τους στόχους μας σχετικά με την κατάληψη. Ίσως μάλιστα, αυτό που τελικά θα καταφέρουν είναι να μας ενώσουν πιο πολύ, μέσα από την αντιπαράθεση εναντίον τους, ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης που εκπροσωπούν...”

Σελ. 4

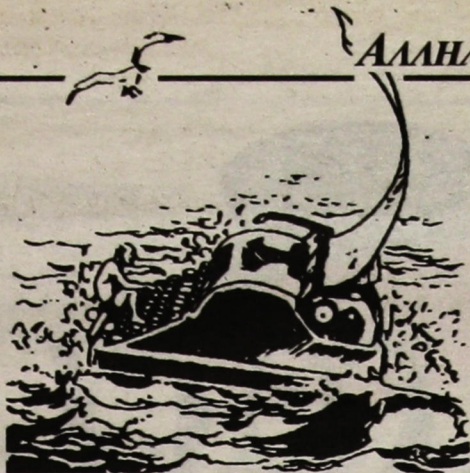
ΜΠΑΛΑΦΑΣ - ΧΑΜΝΤΑΝ

Άμεση απελευθέρωση!

“...και επιπλέον πόσο έντονη είναι η αίσθηση της αλήθειας όταν διαβάσεις τις στήλες του αστυνομικού δελτίου, αφού έχεις διαβάσει τις δηλώσεις των πολιτικώνάντηδων! Όλοι αυτοί μοιάζουν να είναι μεταμφιεσμένοι διενείς απατεώνες, άνθρωποι που πουλάνε φάρμακα και γητευτές φιδιών”.

Σελ. 4

Μερικά ερωτήματα για τους ζαπατίστας...

ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΑΛΦΑ, διαβάζω το έντυπό σας αν και δεν είμαι αναρχικός (είχα μια επιφανειακή σχέση μ' αυτό το χώρο στα τέλη της δεκαετίας του '80), γιατί έχει ενδιαφέρουσες πληροφορίες αλλά και απόψεις μερικές φορές. Στο φύλλο 62 (14 Σεπτέμβρη '96) αναφέρατε στο κάλεσμα της μεξικάνικης οργάνωσης "Επαναστατικός Λαϊκός Στρατός" (EPR) και δίπλα παρουσιάζετε την απάντηση του "Στρατού των Ζαπατίστας για την Εθνική Απελευθέρωση" (EZLN). Φυσικά παίρνετε το μέρος του EZLN. Έχω παρατηρήσει ότι απ' την 1 Γενάρη '94 που ξέσπασε η δικαίη εξέγερση των εξαθλωμένων ινδιάνων το σύνολο σχεδόν των αντιεξουσιαστών είδε στους ζαπατίστας να δικαιώνεται ένα μέρος των ελπίδων του. Αυτό οφείλεται στις δηλώσεις της ηγεσίας του EZLN ότι δεν επιδιώκουν την κατάληψη της εξουσίας. Μου φαίνεται φίλοι ότι σ' αυτή την περίπτωση μπερδεύετε απ' τις λέξεις. Έχω διαβάσει πολλά κείμενα του EZLN και απ' αυτά κατάλαβα ότι η υποστήριξη των αναρχικών στον EZLN είναι α-

ντιφατική και παράδοξη. Η μέχρι εξάντλησης απορριπτική κριτική των αναρχικών στις έννοιες "έθνος", "εξουσία", "ειρήνη", "στρατός", αναιρείται τελείως απ' τη στιγμή που υποστηρίζεται απ' αυτούς ο "ΣΤΡΑΤΟΣ των Ζαπατίστας για την ΕΘΝΙΚΗ Απελευθέρωση". Ενώ τουλάχιστον ο EPR δεν έχει τη λέξη "Εθνικός". Πέρα από τη σημειολογία, η ουσία είναι η εξής: Οι αναρχικοί διαφέρουν από τους μαρξιστές (λενινιστές, σταλινικούς, μαοϊκούς, τροτσκιστές κ.α.) ως προς την αντίληψή τους που αφορά τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας μετά την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος. Οι αναρχικοί γοητεύονται από τις αυτοτάρκειες κοινότητες και θέλουν τη σύνδεσή τους με την μορφή της ομοσπονδίας, γιατί έτσι αποτρέπεται η συγκεντρωτική εξουσία. Ο EZLN όμως λέει: "Η Τσιάπας δε θα γνωρίσει πραγματική λύση χωρίς λύση για το Μεξικό!" δηλ. αναγάγει το ζήτημα της επαναστατικής απελευθέρωσης σε εθνικό επίπεδο και όχι με ομοσπονδιακό τρόπο. Και καλά κάνει βέβαια,

γιατί σε περίπτωση "χαλαρής ομοσπονδίας" μετά την ανατροπή της φασιστικής κυβέρνησης, στο επόμενο δευτερόλεπτο ορδές αμερικάνων ιμπεριαλιστών θα ισοπέδωναν τις κοινότητες (ή μήπως υπάρχει κάποια αυταπάτη ότι σε περίπτωση ανατροπής της αμερικανοσχηματικής κυβέρνησης του Μεξικό, οι δολοφόνοι των ΗΠΑ και οι ντόπιοι συνεργάτες τους θα έμεναν αδρανείς;).

Βέβαια εδώ μπαίνει κι ένα άλλο πιο βασικό ερώτημα: Μπορούν σήμερα να υπάρχουν "αυτάρκειες κοινότητες"; Γιατί και σήμερα υπάρχουν αυτοοργανωμένες κοινότητες στην Τσιάπας, αλλά οργανωμένες, όπως κι ο ίδιος ο EZLN λέει, στη βάση της πείνας, της αμορφωσίας, των ασθενειών, της πατριαρχίας, της παιδικής θνησιμότητας κλπ. Πώς θα λυθούν όλα αυτά μετά την επανάσταση; Τουλάχιστον σ' αυτά οι μαοϊκοί (στην Κίνα παλαιότερα, όχι τώρα) έδωσαν πρακτικές λύσεις; Παρ' όλες τις ιδεολογικές τους αγκυλώσεις, που προφανώς έχει και ο EPR. Πρέπει να υπάρχει τεχνολογία (π.χ. τρακτέρ, μηχανές, ιατρικά εργαλεία κ.α.) την οποία και ο EZLN αποδέχεται; Και πώς θα λυθεί το πρόβλημα των "ειδικών" της τεχνολογίας και ποιός θα τους εκπαιδεύει; Εγώ νομίζω ότι σήμερα δεν μπορούν να υπάρξουν αυτάρκειες αγροτικές κοινότητες γιατί θα καταδικαστούν στην ανέχεια, στην σκληρή εργασία και στην απόλυτη ακινησία (Φυσικά θίγω ένα τεράστιο ζήτημα που δεν λύνεται με 2 γραμμές).

Όσο για το ζήτημα της ειρηνικής και ένοπλης πάλης, εδώ υπάρχει το παράδοξο οι αντιεξου-

σιαστές να υποστηρίζουν τον EZLN που ζητάει: "η κυβέρνηση απ' όποιο κόμμα κι αν προέρχεται, να είναι μια κυβέρνηση που βγαίνει από πραγματικά ελεύθερες και δημοκρατικές εκλογές, και να λύνει τα πιο επείγοντα προβλήματα του λαού μας, και ιδιαίτερα εκείνα των ινδιάνων". Και παρακάτω: "θα τηρήσουμε την αναγκωχή για να επιτρέψουμε στην κοινωνία των πολιτών να οργανωθεί με τις μορφές που θα κρίνει κατάλληλες για να πετύχει μια ειρηνική μετάβαση στη χώρα μας". Αλήθεια ποιά είναι αυτή η κοινωνία των "πολιτών" που στην Ευρώπη τουλάχιστον αναφέρεται απ' τους ρεφορμιστές; Αντίθετα οι αντάρτες του EPR εκτέλεσαν 12 αστυνομικούς και στρατιωτικούς στην 1η επέτειο της δολοφονίας απ' την αστυνομία 17 χωρικών, στο Aguas Blancas, και δηλώνουν ότι όποτε οι ζαπατίστας τους ζητήσουν βοήθεια θα την προσφέρουν.

Πέρα απ' αυτά, η παρουσία της γυναίκας του Μπεράν στη Διηπειρωτική και άλλων "προσωπικότητων" του αστικού κόσμου πρέπει να προβληματίσει αυτούς που προσφέρουν άκριτη υποστήριξη και στην ιδέα της "μη εξουσίας" και κατηγορούν τον EPR.

Υπάρχουν κι άλλα πολλά. Άλλη φορά όμως. Ευχαριστώ που θα διαβάσετε το κείμενο. Άμα το δημοσιεύσετε ακόμα καλύτερα.

T.O. 16 Σεπτέμβρη '96

Σημειώσεις

1. "Ζαπατίστας" Εκδ. Στάχυ σελ. 171
2. " " " " σελ. 80
3. " " " " σελ. 169

...και μερικές απαντήσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ της εξέγερσης των ζαπατίστας, ένας μεγάλος αριθμός αναρχικών και αντιεξουσιαστών, στην Ελλάδα και σε ολόκληρο τον κόσμο, έδειξε και δείχνει την αλληλεγγύη του στους εξεγερμένους του μεξικάνικου νότου. Φυσικά, αλληλέγγυοι στους ζαπατίστας στάθηκαν και στέκονται και άνθρωποι με άλλες πολιτικές αναφορές ή και χωρίς συγκεκριμένη κοινωνικοπολιτική κοσμοθεωρία. Είναι το μόνο ίσως κίνημα που έχει συγκεντρώσει την προσοχή και έχει παρακινήσει το ενδιαφέρον ενός τόσο μεγάλου εύρους διαφορετικών ανθρώπων. Είναι προφανές πως υπάρχει ένα εξίσου μεγάλο εύρος κινήτρων για την αλληλεγγύη αλλά και αντίληψεων για τους ζαπατίστας. Οι απαντήσεις και τα σημεία που ακολουθούν προέρχονται από ένα μέλος της συντακτικής συνέλευσης του ΑΛΦΑ Θεσ/νίκης, που συμμετέχει και στην Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Θεσ/νίκης) και δεν αποτελούν απαραίτητα συλλογικές απόψεις των δύο παραπάνω συλλογικοτήτων.

• **ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ:** Οι ζαπατίστας έχουν επανειλημμένα ζητακαλεστεί, αλλά και αποδείξει, να αντιεξουσιαστικά τους χαρακτηριστικά. Όχι απλά αρνούμενοι να καταλάβουν την εξουσία, αλλά και προσδιορίζοντάς την ως τον βασικό εχθρό του ανθρώπινου. Όχι απλά αντιμετωπίζοντάς την ως κάτι που το πολεμούν όταν βρίσκεται απέναντί τους, αλλά και, πολύ περισσότερο, πολεμώντας την όπου θα μπορούσε να εκδηλωθεί στο εσωτερικό τους: **Ενάντια στη διαχωρισμένη εξουσία που θα μπορούσε να προκύψει από ένα μόνιμο ένοπλο σώμα**, θέτοντάς το υπό τον έλεγχο των συνελεύσεων των ινδιάνικων κοινοτήτων (και όχι το αντίθετο, όπως συνέβαινε με όλα τα προηγούμενα λατινοαμερικάνικα αντάρτικα). **Ενάντια στην πατριαρχική εξουσία:** Οι ινδιάνικοι πληθυσμοί, όχι στο σύνολό τους, αλλά σε πολλές περιοχές, έχουν ως αναπόσπαστο στοιχείο της καθημερινής ζωής και της φυσιογνωμίας τους τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, τη συλλογική λήψη αποφάσεων, την κοινωνικομοσύνή της γης. Ωστόσο, μέσα σε αυτές τις "αντιεξουσιαστικές" και "κομμουνιστικές" κοινωνίες, οι γυναίκες βρίσκονταν σε κατώτερη θέση. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν αυτό που λένε οι ζαπατίστας, ότι δηλαδή η πρώτη εξέγερση του EZLN, έγινε πριν την 1η Γενάρη του 1994, όταν οι γυναίκες-μέλη του κατέκτησαν, με τους αγώνες τους, την πλήρη ισότητα. **Ενάντια στη νεκρόφιλη εξουσία της "θυσίας" και των "ηρώων"**, συνδυάζοντας την αποφασιστικότητα με τον αυτοσάρκασμό και το χιούμορ. **Ενάντια στην εξουσία της απομικτικής κατοχής με μέσων παραγωγής**, διατηρώντας και επεκτείνοντας, στις περιοχές που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους, τις ινδιάνικες παραδόσεις της κοινοκτημοσύνης. **Ενάντια στην εξουσία της διαχωρισμένης πολιτικής**, διατηρώντας και διευρύνοντας τις αμεσοδημοκρατικές ινδιάνικες παραδόσεις, στις περιοχές που βρίσκονται υπό τον έλεγχό τους. Αρνούμενοι να μετατραπούν σε πρωτοπορία, καλώντας τη μεξικάνικη κοινωνία όχι να τους ακολουθήσει αλλά να αυτοοργανωθεί. Σε σχέση με τις σημειώσεις #2 και #3, πράγματι, στην περίοδο που προηγήθηκε των εκλογών του Αυγούστου του 1994, οι ζαπατίστας δήλωσαν ότι δεν θα εμπόδιζαν την εκλογική διαδικασία και θα σεβαστούν το δικαίωμα του λαού να επιλέγει με τα μέσα που επιθυμεί τον τρόπο της διακυβέρνησής του. Δήλωσαν όμως επίσης πως οι ίδιοι δεν πιστεύουν στις εκλογές και δεν ψηφίζουν. Εξάλλου, μετά τη δημοσιοποίηση των χαρακτηριστικών και των όρων συμμετοχής στο EZLN (πολιτική δύναμη που δεν θα είναι πολιτικό κόμμα, που θα σχηματιστεί μέσα από διαδικασίες συνελεύσεων σε ολόκληρη τη χώρα, που δεν θα επιδιώκει την κα-

τάληψη της εξουσίας αλλά θα επιχειρεί να απαντά στις ανάγκες της κοινωνίας παρά και ενάντια στην ύπαρξη της εξουσίας, που τα μέλη του δεν θα συμμετέχουν σε οποιουδήποτε είδους εκλογές, ούτε θα επιδιώκουν την κατάληψη δημοσίων θέσεων) υπάρχει πλέον σαφής απάντηση τόσο για τις αντιλήψεις των ζαπατίστας σε σχέση με τον πολιτικό αγώνα όσο και για το ποιά έννοια έχει η απεύθυνσή τους στην "κοινωνία των πολιτών".

• **ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ "ΕΘΝΟΥΣ":** Αν για το ζήτημα της εξουσίας υπάρχουν αρκετά ξεκάθαρες απαντήσεις από τους ζαπατίστας, δεν συμβαίνει το ίδιο και για το ζήτημα του "έθνους". Ο λόγος των ζαπατίστας είναι διάπαρτος τόσο με διανοητικά προτάγματα αγώνα, όσο και με αναφορές στο "μεξικάνικο έθνος" και την "πατρίδα". Πρέπει πάντως να επισημανθεί η διαφορετική αίσθηση που έχει ο όρος "έθνος" στους ισπανόφωνους πληθυσμούς, όπου συχνά υπονοεί κάτι που αναφέρεται σε ολόκληρη την επικράτεια, όπως για παράδειγμα στην περίπτωση της ιστορικής αναρχοσυνδικαλιστικής ομοσπονδίας της Ισπανίας, της CNT, δηλαδή της Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργασίας. Ταυτόχρονα, υπάρχει μια ιδιότυπη σχέση των κινήματων και των πληθυσμών της Λατινικής Αμερικής με την έννοια του έθνους και της πατρίδας. Από την εποχή του Μπολουβάρ, υπάρχει η αντίληψη μιας ενιαίας απελευθέρωσης της Λατινικής Αμερικής από την αποικιοκρατική εκμετάλλευση, χωρίς διαχωρισμούς σε νέα κράτη, χωρίς σύνορα, με σεβασμό των ινδιάνικων εθνοτήτων. Στη συνέχεια, αυτή η αντίληψη εκφράστηκε μέσα από διάφορα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, που χωρίς να θέτουν διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις διάφορες εθνοτικές της περιοχής, αναφέρονταν στην απελευθέρωση από τον ζυγό του ιμπεριαλισμού των "γιάνκηδων" (των βορειοαμερικάνων καπιταλιστών). Όλα αυτά λέγονται όχι για να δικαιολογηθεί η στάση των ζαπατίστας απέναντι στο ζήτημα, αλλά για να γίνουν κατανοητές οι συνθήκες μέσα στις οποίες, σύμφωνα με τη γνώμη αρκετών, οι ζαπατίστας χρησιμοποιούν τον όρο "έθνος" για λόγους τακτικής. Πριν από ένα χρόνο, ένας φίλος από τη Γαλλία έγραφε σχετικά με το ζήτημα: "Απ' ότι μπορώ να αντιληφθώ, οι ζαπατίστας χρησιμοποιούν σκόπιμα αυτές τις λέξεις. Αφού πρόκειται για έννοιες με παγκόσμια αναγνώριση, δεν επιχειρούν να ξεπεράσουν αυτά τα πλαίσια προσδιορισμού και διαχείρισης της κοινωνίας με μοναδικό όπλο τη βούλησή τους, αλλά προσπαθούν να τους δώσουν ένα νέο περιεχόμενο, να τα πραγματώσουν σαν έννοιες". Η δημοκρατία δηλαδή να είναι πραγματικά η διακυβέρνηση όπου ο πληθυσμός ο ίδιος αποφασίζει, βασισμένη σε αρχές που εξασφαλίζουν την ανακλητικότητα των αποφάσεων και των εκπροσώπων. Το έθνος να είναι πραγματικά μια ενότητα που προσδιορίζεται από το πνεύμα των ανθρώπων που κατοικούν σε μια συγκεκριμένη περιοχή. Δεν είναι ο απόλυτος στόχος, αλλά δεν αντιλέγει αυτήν καθεαυτή την ουσία του επαναστατικού προτάγματος. Κατά τη γνώμη μου, αυτή η στρατηγική έχει το πλεονέκτημα να είναι συγκεκριμένη, να χρησιμοποιεί αυτό που υπάρχει για να προχωρήσει προς το ξεπέρασμά του". Άσχετα πάντως με τη συμφωνία ή όχι με την παραπάνω ερμηνεία της "εκτροπής-επανοικειοποίησης", αναρχικοί από διάφορες χώρες ήταν αυτοί που από την πρώτη στιγμή έκαναν σκληρή κριτική στη χρήση του όρου "έθνος", τόσο με δημόσια κείμενα όσο και με κείμενα προς τους ίδιους τους ζαπατίστας. Αυτή η σαφής διαφωνία, ωστόσο, δεν έχει, τουλάχιστον προς το παρόν, εμποδίσει την έκφραση μιας κριτικής αλληλεγγύης.

• **ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΙΣ "ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ":** Είναι προφανές, και το έχουν πει και οι ίδιοι οι ζαπατίστας, ότι οι κατά καιρούς επισκέψεις των διαφόρων "προσωπικότητων" γίνονται για να α-

πολυνθεί, έστω προσωρινά, η πίεση των κυβερνητικών στρατευμάτων προς τις ζαπατίστικες κοινότητες. Οπωσδήποτε, η παρουσία αυτών των "προσωπικότητων" νοθεύει και διαστρέφει το περιεχόμενο του αγώνα. Ωστόσο, όπως τόνισε και ο σύντροφος Abel Paz στην πρόσφατη επίσκεψή του, η καταφυγή σε αυτό το μέσο και οι κάθε λογής συμβιβασμοί, καθορίζονται από το επίπεδο της διεθνούς αλληλεγγύης. Είναι εύκολο για τον καθένα να απαιτεί ασυμβίβαστους νεκρούς ήρωες μέσα από την ασφάλεια των προσωπικών του συμβιβασμών...

• **ΣΕ ΟΤΙ ΑΦΟΡΑ ΤΗΝ "ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ":** Οι ζαπατίστας δεν ισχυρίζονται ότι πραγματοποιούν την επανάσταση, αλλά "μια επανάσταση που θα κάνει εφικτή την επανάσταση". Το βασικό τους γνώρισμα είναι ότι δημιούργησαν ένα βήμα διάλογου για την αλλαγή αυτής της κοινωνίας, πρώτα μέσα στο Μεξικό, και ύστερα, με τις διεθνείς τους πρωτοβουλίες, παγκόσμια. Εύστοχα, κατά τη γνώμη μου, έχουν χαρακτηριστεί ως "η επανάσταση της επικοινωνίας". Αυτό το πεδίο διάλογου φέρνει αντιμετώπιες στην πράξη τις διαφορετικές αντιλήψεις για την αλλαγή της κοινωνίας, σε ένα παγκόσμιο "ίδου η Ρόδος, ιδού και το πηδύμα".

Υ.Γ. 1 Η βασική διαφορά του ελευθεριακού με τον εξουσιαστικό κομμουνισμό δεν αφορά μόνο τον τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας μετά την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος, αλλά και τη συμφωνία των στόχων με τα μέσα, δηλαδή τον τρόπο οργάνωσης και δράσης μετά αλλά και πριν από την ανατροπή του εκμεταλλευτικού συστήματος.

Υ.Γ. 2 Στις παρατηρήσεις αρκετών ότι το ΑΛΦΑ ασχολείται υπερβολικά με τους ζαπατίστας, μια πρώτη απάντηση είναι ότι το ζήτημα είναι αρκετά σύνθετο και υπάρχουν, όπως φαίνεται κι από το παραπάνω γράμμα, αρκετές εύλογες απορίες. Έπειτα, οι τελευταίες εξελίξεις έχουν οδηγήσει σε συζητήσεις και διεργασίες πολύ ερύτερες από το ζήτημα της αλληλεγγύης, που απασχολούν πολύ περισσότερους από τα μέλη των επιτροπών αλληλεγγύης, και μάλιστα σε παγκόσμιο επίπεδο, προδιαγράφοντας σημαντικές εξελίξεις στην υπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Εξάλλου, οι ελεύθεροι πολιορκημένοι της ζούγκλας Lacandona συνεχίζουν να βρίσκονται αντιμετώπι με 70.000 άντρες του κυβερνητικού στρατού...

Το δημοσιοποιούμενο υλικό επιλέγεται μέσα από μια τεράστια ποσότητα πληροφοριών, με στόχο την πιο ακριβή αποτύπωση του αγώνα στη Chiapas αλλά και την ενημέρωση για την παγκόσμια κινητικότητα των απελευθερωτικών ιδεών και πρακτικών, που σε μεγάλο βαθμό επιταχύνθηκε μετά από αυτό που περιγράφηκε ως "η πρώτη επανάσταση στη μεταμοντέρνα εποχή".

Εκδηλώσεις...

★ Την Τετάρτη 9 Οκτώβρη η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Αθήνας) πραγματοποιεί εκδήλωση ενημέρωσης και συζήτησης για τη Διηπειρωτική Συνάντηση του Αυγούστου και τις τελευταίες εξελίξεις στο Μεξικό. Θα υπάρχει έκθεση υλικού, βιντεοπροβολή και προβολή slides. Η εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί στο αίθριο του πολυτεχνείου, στις 7.00 μμ.

Στο εξηκοστό τρίτο φύλλο της Αλφα δημοσιεύτηκε κείμενο των συντρόφων της Θεσσαλονίκης σχετικά με την εφημερίδα, αλλά και τον αναρχικό χώρο γενικότερα. Αν και σε γενικές γραμμές συμφωνώ με τις απόψεις των συντρόφων οφείλω να κάνω ορισμένες παρατηρήσεις:

1) Το κείμενο μοιάζει περισσότερο με καταγραφή γενικών πολιτικο-ιδεολογικών κατευθύνσεων του Αναρχισμού, παρά με ένα εξειδικευμένο και σαφές πόνημα για την ανασυγκρότηση της εφημερίδας.

2) Δεν καταλαβαίνω τι εννοούν οι σύντροφοι όταν γράφουν ότι η συνείδηση ενός κινήματος είναι η μέση συνείδηση των μελών του. Η έκφραση μέση συνείδηση θυμίζει κάτι από μέσο πολιτή, μέσο άνθρωπο και κοινή γνώμη. Εκφράσεις που ταιριάζουν σε τεχνικούς της χειραγώγησης κι όχι σε Αναρχικούς. Έχω την εντύπωση η συνείδηση ενός κινήματος αντανακλάται στις πρακτικές του, στο λόγο του, στην επίδραση που ασκεί στην κοινωνική πραγματικότητα.

3) Γράφουν οι σύντροφοι ότι οι κοινωνικές εκρήξεις γεννιούνται απ' τις ιστορικές συνθήκες. Αλήθεια η υποκειμενική βούληση των καταπιεσμένων κι η ενεργητική τους δράση προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση, δεν έχει θέση στο κοινωνικό γίνεσθαι;

4) Σωστά γράφουν οι σύντροφοι ότι οι αναρχικοί δεν πρέπει να γίνουν μια πρωτοπορία λενινιστικού τύπου. Οι λενινιστικές πρωτοπορίες οδηγούνται με μαθηματική ακρίβεια σε αυταρχικά μοντέλα οργάνωσης. Αν κάποια στιγμή επικρατήσουν βυθίζουν την κοινωνία στην έσχατη βαρβαρότητα. Αυτά που συνέβησαν στις μπολσεβικικές χώρες το αποδεικνύουν. Η καταγγελία όμως, του λενινισμού δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχνάμε ότι οι Αναρχικοί ΕΙΝΑΙ μια πρωτοπορία. Δεν αποτελούν μια πρωτοπορία η οποία έχει επίγνωση των θεσφάτων, που αποφασίζει πριν την κοινωνία και για λογαριασμό της, που πραγματώνει μια μεταφυσική ιστορική αναγκαιότητα. Αντιθέτως είναι μια πρωτοπορία που ανιχνεύει καινούργιους δρόμους για την κοινωνική θέσμιση, διαφορετικές πολιτισμικές προοπτικές και τρόπους ζωής, που βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της σύγκρουσης με την εξουσιαστική βαρβαρότητα. Οι Αναρχικοί σαν πρωτοπορία δεν επιβάλλουν τίποτα σε κανέναν. Ιχνηλατούν τη σφαίρα του αφάτου και στη συνέχεια καταθέτουν την πρόταση τους στην κοινωνία. Είναι στο χέρι της το αν θα την αποδεχτεί -συνδιαμορφώνοντας την- ή θα την απορρίψει.

Πολύ σωστά γράφουν οι σύντροφοι ότι ο γιακωβινισμός δε συνταιριάζει με τις διαδικασίες του αναρχι-

ΤΟ ΑΛΦΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

(ΜΙΑ ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΤΙΑ)

κού κινήματος. Ο γιακωβινισμός είναι απαράδεκτος γιατί οδηγεί στη βαρβαρότητα του αυταρχισμού και της ηθικής αλλοτρίωσης. Επιπλέον είναι και πολιτικά ατελέσφορος, αφού οι κοινωνικές εκρήξεις ΔΕΝ ΕΚΒΙΑΖΟΝΤΑΙ. Η αναρχική επανάσταση προϋποθέτει τη θετική συνείδηση κι ενεργητική συμμετοχή των κοινωνικών υποκειμένων. Ένα γιακωβινικό πραξικόπημα μπορεί ν' ανατρέψει την κατεστημένη τάξη πραγμάτων, αλλά δε μπορεί να οδηγήσει στην Αναρχία. Η Αναρχία απαιτεί σκεπτόμενους ανθρώπους κι όχι υπάκουους στρατιώτες. Πρόκειται όμως, η εμμονή των συντρόφων με το γιακωβινισμό. Φαίνεται σα να θεωρούν οι σύντροφοι ότι ο αναρχικός χώρος είναι γεμάτος συνωμότες οι οποίοι απεργάζονται τη διασάλευση του ελευθεριακού χαρακτήρα του. Μα στ' αλήθεια είναι ο γιακωβινισμός το πρόβλημα μας; Κατά τη γνώμη το πρόβλημα του αναρχικού χώρου βρίσκεται στις διαδικασίες και τις συμπεριφορές των μελών του. Είναι πρόβλημα πολιτικής κουλτούρας. Κι επειδή δε θέλω να αερολογώ θα επισημάνω αυτά που κρίνω ως κακώς κείμενα-δε θα έθελα τα σημεία που θα παραθέσω να θεωρηθούν σαν ελπίστικη κριτική αλλά, σα μια ειλικρινή αυτοκριτική, σα μια κατάσταση αγωνίας.

α) **ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΓΚΥΛΩΣΕΙΣ.** Μέσα σε μια κοινωνική πραγματικότητα διαρκώς μεταλλασσόμενη όπου τα δεδομένα ανατρέπονται εκ βάθρων κάθε στιγμή, οι έλληνες αναρχικοί προσπαθούν να ερμηνεύσουν τον κόσμο μέσα από κείμενα που γράφτηκαν πριν από εκατόν πενήντα ή -στην καλύτερη περίπτωση- τριάντα χρόνια. Διακαής τους πόθος είναι να μην παρεκκλίνουν ούτε εκατοστό απ' τα θέσφατα. Στην ουσία προσπαθούν να προσαρμόσουν την πραγματικότητα στην ιδεολογία.

β) **ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΣ.** Αν κι ο αναρχικός χώρος διατείνεται ότι είναι ελευθεριακός, στην πραγματικότητα έχει εντυφίσει τη σταλινική κουλτούρα. Κυριαρχεί η λογική του ότι μόνο η δική μας σχέση κατέχει τη μοναδική κι απόλυτη αλήθεια. Σα συνέπεια οι απόψεις όλων των άλλων είναι λανθασμένες, αν όχι επικίνδυνες κι αντεπαναστατικές. Αφού μόνο εμείς κατέχουμε την αλήθεια, είναι εχθρός όποιος δεν είναι μαζί μας. Ανάλογα με τις περιστάσεις τον καταγγέλλουμε ως ρεφορμιστή, αριστοτή, κουλτουριάρη, ρουφιάνο.

γ) **ΨΕΥΔΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΑΜΕΣΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ.** Ο χώρος μας βαυκαλίζεται ότι έχει ξεπεράσει τα ιεραρχικά μοντέλα οργάνωσης αναγάγοντας τις συνελεύσεις σε κυρίαρχο όργανο λήψης αποφάσεων. Όμως, η αλήθεια είναι ότι στις συνελεύσεις γελοιοποιείται συνεχώς η άμεση δημοκρατία. Κάθε φορά παίρνουν το λόγο διάφορα κακέκτυπα ηγετίσκων οι οποίοι προσπαθούν να επιβληθούν χρησιμοποιώντας τα αθλιότερα μέσα της δημαγωγίας -σοφιστείς, λογικούς ακροβατισμούς, ιδεολογικές σαπουνόφουσες, εξυπνακισμούς, θεατρικές χειρονομίες, κινήσεις εντυπωσιασμού. Στις συνελεύσεις σχεδόν ποτέ δεν προκύπτει κάτι θετικό γιατί δεν αναζητείται κάποια δημιουργική θέση ή σύνθεση. Ο στόχος είναι να υποτάξουμε τον "αντίπαλο", να κερδίσουμε τις εντυπω-

σεις, να καθοδηγήσουμε.

δ) **ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΥΤΙΣΜΟΣ.** Αδυνατούμε να δούμε πέρα από το μικρόκοσμο μας. Ενώ διαδραματίζονται σοβαρότατα κοινωνικά γεγονότα με άμεσες επιπτώσεις στη ζωή κάθε ανθρώπου, εμείς ασχολούμαστε με κουτσομπολιά, με το αν είναι απολύτως ορθή η τάδε άποψη στην τάδε προκήρυξη, με το τι έγινε το 1987, με το ποιος αποχώρησε από την τάδε γκρούπα και γιατί, με το αν είμαστε ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο ή ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος.

ε) **ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΣΜΟΣ.** Δεν ενεργούμε με γνώμονα το συμφέρον του κινήματος. Αντιθέτως αυτό που μας νοιάζει είναι η προσωπική προβολή κι η κάλυψη συναισθηματικών ανασφαλειών. Γι' αυτό πολύ συχνά διατυπώνουμε διαφωνίες και δυναμίζουμε πολιτικές κινήσεις χωρίς ουσιαστική απτία.

στ) **Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΕ ΣΚΥΛΟΙ ΑΛΕΣΤΕ.** Η σύμφυτη με τον Αναρχισμό ανεκτικότητα διαστρεβλώνεται σε μια αριότι αποδοχή οποιασδήποτε πράξης κάνει ο κάθε αυτοαποκαλούμενος αναρχικός. Κανένα κριτήριο, καμιά διαδικασία ελέγχου, καμιά προστασία των κοινών συμφωνιών, του ίδιου του ιδανικού. Έτσι ανθούν στο χώρο μας ο κωλοπαίδιμός, η τσογλανιά κι η αμετροέπεια.

ζ) **ΕΠΑΡΣΗ-ΑΜΑΖΟΝΕΙΑ.** Οι αναρχικοί επειδή έχουν διαβάσει Μπακούνιν -αν έχουν διαβάσει- κι επειδή πετάνε μολότοφ στις πορείες -αν πετάνε- θεωρούν τους εαυτούς τους ιδιαίτερα χαρισματικούς, σαφώς ανώτερους από τους άλλους ανθρώπους. Έκδηλη η περιφρόνηση τους προς την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτοί άλλωστε "έχουν μαύρα μεσάνυχτα". Ο χώρος μας είναι γεμάτος από μικρούς Ντουρούτι.

η) **ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣΜΑ.** Συγχέουμε τις επαναστατικές φαντασιώσεις μας με την πραγματικότητα. Έτσι σε κάθε κοινωνική αναταραχή βλέπουμε έναν καινούργιο Μάη του 68 να γεννιέται, σε κάθε μολότοφ που πέφτει ένα καίριο χτύπημα στην καρδιά της Εξουσίας, σε κάθε ελληνικό μπακάλικο που ανοίγει στη Σόφια ένα ακόμη σημείο του ελληνικού οικονομικού ιμπεριαλισμού.

θ) **ΒΕΡΜΙΠΑΛΙΣΜΟΣ.** Αυτό που θα μπορούσε να λεχθεί με τρεις κουβέντες λέγεται με χίλιες πεντακάσιες. Μια ακατάσχετη λογοδιάρροια υποσκάπτει τις συζητήσεις μας.

ι) **ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΙΑΣΗ.** Όταν έρχεται η ώρα της αφισκοκόλλησης, του χτυπήματος των κειμένων, του φτιαξίματος των πανό, οι πάντες εξαφανίζονται, αρρωσταίνουν ή έχουν επείγον ραντεβού. Στη συνέχεια ξαναεμφανίζονται και κάνουν κριτική.

ια) **Η ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΕΦΗΒΙΚΗΣ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗΣ.** Δε δρούμε με όρους πραγματικά κοινωνικούς. Ο λόγος μας δεν αγγίζει το σύνολο των καταπιεσμένων. Μοιάζουμε περισσότερο με εφήβους που εξεγείρονται ενάντια στους γονείς τους, με απομεινάρια της έκρηξης του πανκ.

ιβ) **ΚΑΦΙΛΑ-ΑΣΧΕΤΟΣΥΝΗ.** Με πρόσημμα την κριτική των καταστατικών ενάντια στην κατεστημένη διάνοξη, η πνευματική καλλιέργεια θεωρείται ύποπτη. Όποιος διαβάσει θεωρείται ενδοτικός απέναντι στο σύστημα. Αντιθέτως ο κάφρος δεν έχει κανένα πρόβλημα. Η έννοια της

επανατακτικής αυτομόρφωσης μάλλον είναι άγνωστη.

ιγ) **ΜΙΖΕΡΙΑ-ΦΟΡΜΟΛΗ.** Ο χώρος μας κατακλύζεται από ζόμπι. Άνθρωποι οι οποίοι έχοντας φτάσει σε υπαρξιακό αδιέξοδο εξαιτίας του Μεσσιανισμού που τους διακρίνει, αποστρέφονται τη ζωντάνια και τη δημιουργικότητα. Ελπίζουν να μην αργήσει η ώρα που θα πέσουν νεκροί από τις σφαίρες των ΕΚΑΜ -σιγά μην τους σκοτώσουν. Από υπερβολική βαρεμάρα θα πεθάνουν.

Τα θιγέτα κακώς κείμενα του χώρου μας δεν έχουν καμιά σχέση με τα χαρακτηριστικά και τις αξίες του Αναρχισμού. Δε συναντιούνται στις περιόδους ακμής του αναρχικού κινήματος. Είναι, λοιπόν, αποτελέσματα της περιθωριοποίησης, της απουσίας συγκρότησης και προοπτικής, της έλλειψης καινούργιου Λόγου του αναρχικού χώρου. Στην ουσία είναι αστικές συνθήκες και συμπεριφορές οι οποίες αναπαράγονται.

ΘΕΣΕΙΣ-ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Προσωπική μου άποψη είναι ότι η συνάντηση που προτείνει η συντακτική συνέλευση της Θεσσαλονίκης θα αποτύχει. Κι αυτό γιατί δεν έχει υπάρξει η δέουσα προπαρασκευή. Για να βγει κάτι θετικό πρέπει να μετατραπεί σε προπαρασκευαστική κουβέντα μιας άλλης συνάντησης που θα γίνει αργότερα. Με δυο λόγια να καταρτίσει την ημερήσια διάταξη μιας κατοπινής συζήτησης.

Επιπροσθέτως θα ήθελα να τονίσω ότι δεν το θεωρώ ρεαλιστικό να συζητάμε περί αναρχικού κινήματος. Πιο χρήσιμο θα ήταν να μιλάμε για

αναρχικές εστίες αντίστασης. Εστίες οι οποίες:

1) θα αντιπαλεύουν -μέσα στα πλαίσια γενικότερων κοινωνικών αντιστάσεων- τις κυρίαρχες επιλογές του νεοφιλελευθρισμού.

2) θα δυναμώνουν την ιδεολογικοπολιτική πάλη ενάντια στα ιδεολογήματα της κυριαρχίας-από την οικονομική ανάπτυξη ως τον εθνικισμό- που αποσκοπούν στην κατασκήνση της κοινωνικής συνείδησης.

3) θα δημιουργούν νησίδες με ελευθεριακό χαρακτήρα. Νησίδες που δεν πιστεύω ότι θα επαναστατικοποιήσουν την καθημερινότητα -κάτι τέτοιο μού φαίνεται ανέφικτο στις δοσμένες συνθήκες-, αλλά θα συμβάλουν στο χτίσιμο μιας κάποιας κοινωνικής συνοχής, στη διάδοση των ιδεών μας και την πολιτικο-ιδεολογική μας συγκρότηση.

Σε ότι αφορά την εφημερίδα, επειδή δε βλέπω να εμφανίζεται το κίνημα του οποίου θα γίνει όργανο, θα πρότεινα:

1) Το άνοιγμα της ύλης της σε μείζονα κοινωνικά ζητήματα. Πρέπει η εφημερίδα να απευθύνεται σε ανθρώπους που δεν έχουν σχέση με τον αναρχικό χώρο και να μάχεται τις τρέχουσες κοινωνικές αντιλήψεις.

2) Ξεκαθάρισμα της πολιτικής ταυτότητας της ΑΛΦΑ. Δεν είμαστε αυτόνομοι, καταστασιακοί, αριστεριστές, μηδενιστές, εναλλακτικοί, χασκοί. Αγωνιζόμαστε για τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Είμαστε Αναρχικοί -αυτό δε σημαίνει ότι είμαστε κλειστοί σε διαφορετικές απόψεις ή ότι θα γίνουμε πολιτική ομάδα.

3) Αισθητική αναβάθμιση της εφημερίδας.

4) Εκλεπτυσμός του Λόγου της ΑΛΦΑ. Αν θέλουμε να δημιουργήσουμε κάτι καινούργιο πρέπει να αποφύγουμε το μίζερο κι άνευρο Λόγο που συνήθως εκφέρει ο αναρχικός χώρος. Η ΑΛΦΑ και πρέπει και μπορεί να πει κάτι συναρπαστικό.

Γ.Α.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ...

★ "Η Διαγώνιος των Αυτονομιών", βιβλίο 112 σελίδων, από τις δραστηριότητες εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα. Αντιγράφουμε το εκδοτικό σημείωμα:

"Πίσω από το ψευδώνυμο Argole βρίσκεται μια ομάδα αγωνιστών και αγωνιστριών (Larry Cohen, Beatrice Lung, Frank Mielton, Marc P. Saligue, Pavie Zygas) της γαλλικής τάσης του κινήματος της εργατικής αυτονομίας, που από τη δεκαετία του '70 ήρθε να ανανεώσει θεωρητικά και πρακτικά το πρόταγμα του κοινωνικού ανταγωνισμού. Οι συγγραφείς, θέλουν ακριβώς να δείξουν ότι το πρόταγμα αυτό παραμένει ζωντανό, αρκεί να προσαρμοστεί λαμβάνοντας υπόψη τις σημαντικές αλλαγές της καπιταλιστικής κοινωνίας την τελευταία εικοσιπενταετία. Κι αυτό όχι μόνο από πλευράς των αφεντικών, αλλά και από τη μεριά όσων αρνήθηκαν την καπιταλιστική προσαγωγή αυτά τα χρόνια. Με κεντρικό αίτημα την αυτονομία εναντίον της ετερονομίας, ξαναπιάνουν βασικά ζητήματα της ριζοσπαστικής κριτικής, εισάγουν πολύτιμους αναλυτικούς όρους (πχ τα προϊόντα τρίτου τύπου και ο νέος κοινωνικός πλούτος) και αναδεικνύουν τα συνθετικά κινήματα που παίρνουν τη σκυτάλη από την παραδοσιακή εργατική υποκειμενικότητα, στον αγώνα για ενός άλλου τύπου κοινωνία. Την εισαγωγή στο βιβλίο έχει γράψει ο Oreste Scalzone, ιστορική πλέον φιγούρα της ιταλικής αυτονομίας, που ζει χρόνια εξόριστος στο Παρίσι, σηματοδοτώντας ίσως το πέρασμα από τα χρόνια του "μολυβιού", στην εποχή της εικονικής πραγματικότητας. Πιστεύουμε ότι "Η Διαγώνιος των Αυτονομιών" βάζει ζητήματα που τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα, αν και βασανιστικά, αντιμετωπίζονται αναμικά από τις συνιστώσες των κοινωνικών αγώνων. Ελπίζουμε η ανάγνωσή της να βοηθήσει να ανοίξει μια ρωγμή στην κυρίαρχη ιδεολογία, που πολλές φορές μοιάζει να επελαύνει, ουσιαστικά χωρίς αντίπαλο."

★ Από τις ίδιες εκδόσεις επανακυκλοφορεί η μπροσούρα "Η επικαιρότητα του Αναρχισμού" του Noam Chomsky. Αυτή η σύνθετη του Chomsky προτοεκδόθηκε το 1988 από τις Αυτόνομες Εκδόσεις και περιλαμβάνεται στην συλλογή "Radical Priorities". Όπως αναφέρει το εκδοτικό σημείωμα "εδώ ο Τσόμσκυ εκθέτει τις απόψεις του για την αναρχική οργάνωση της κοινωνίας και δείχνει τη σταθερή στράτευση του στο ελευθεριακό κίνημα, κάτι που επιμελώς φροντίζουν να αποκρύπτουν διάφοροι "ριζοσπάστες" που τελευταία τον ανακάλυψαν και στην Ελλάδα."

Αλφα

ΕΤΟΣ 26 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 65

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

να παραχθούν, καταναλώνονται από τους παθητικούς υπηκόους της Δύσης. Εμπορεύματα που καταναλώνουν τους καταναλωτές τους, μετατρέποντάς τους σε εμπορεύματα. Οι διαφημίσεις των προϊόντων στις οθόνες των τηλεοράσεων διακόπτονται από εικόνες φρίκης. Εικόνες πολέμου που κάποιος τις καταναλώνει με μακάβρια ηδονή. Είναι συνταρακτικές σαν το θρίλερ που ακολουθεί. Το θρίλερ διακόπτεται από διαφημίσεις. Το θρίλερ στο δελτίο ειδήσεων διακόπτεται από διαφημίσεις. Διαφημίσεις προϊόντων και αντικειμένων. Διαφημίσεις της "ευτυχίας" που εξασφαλίζει η μετατροπή των ανθρώπων σε προϊόντα και αντικείμενα. Εικόνες πολέμου που γρήγορα σβύνονται από τη μνήμη, αφήνοντας ένα θολό "πάλι καλά είμαστε". Εικόνες πολέμου που κρέμονται σαν αδιόρατη απειλή πάνω από τα κεφάλια των υπηκόων του "πρώτου κόσμου": δείτε τι είμαστε ικανοί να κάνουμε, δείτε πως ο τρόμος βασιλεύει στον κόσμο. Εικόνες που διδάσκουν ότι οι άνθρωποι είναι ανίκανοι να συμβιώσουν αρμονικά, επομένως είναι απαραίτητη η "ορθολογική" εξουσία του χρήματος που "βάζει τα πράγματα σε τάξη". Επομένως είναι απαραίτητος ο πλανητόμπατος, ο

στρατός των ΗΠΑ. Να είστε ικανοποιημένοι λοιπόν. Και να φοβάστε. Να φοβάστε και να ζητάτε την παρουσία του σκληρού αλλά προστατευτικού πατέρα-αφέντη. Μια ειδυλλιακή σχέση αφέντη-δούλου, δεν είναι προτιμότερη από το σφαγείο του πολέμου;

Εικόνες φτιαγμένες για να προκαλούν στους ευαίσθητους οίκτο και όχι αγανάκτηση. "Πως θα ήθελα να βοηθούσα τους γιατρούς χωρίς σύνορα..."

Εικόνες που γεννάνε και το αίσθημα της ανωτερότητας του ευρωπαίου απέναντι στους "υπανάπτυκτους που αλληλοσφάζονται". Αλλά και η Γιουγκοσλαβία δεν ανήκει στην Ευρώπη; Α, όχι, εκεί δεν ήταν υπανάπτυκτοι, ήταν οι "σερβοί αδερφοί", ήταν οι φίλοι της προόδου (και της Γερμανίας) Κροάτες, ήταν οι αδικημένοι μουσουλμάνοι (ανάλογα με τις προτιμήσεις σας, διαλέγετε και παίρνετε).

Εικόνες που ποτέ δεν συνοδεύονται από ένα "γιατί". Εικόνες πολέμου που ακολουθούνται από τις ευφρείς αναλύσεις κάποιων ειδικών, που στόχο έχουν απλώς να μας δείξουν ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε, γιατί υπάρχουν, αυτοί, οι ειδικοί. Δημοσιογραφικές αναλύσεις που συσσωρεύουν στοιχεία και πληροφορίες χωρίς να α-

παντούν σε κανένα ερώτημα. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς. Η απάντηση στο ερώτημα για την αιτία αυτών των πολέμων είναι η απάντηση για τη σκοπιμότητα που εξυπηρετεί η ύπαρξη και των ίδιων των αναλυτών. Ειδήμονες και δημοσιογράφοι υπηρετούν τους ίδιους αφέντες που εξυπηρετεί και η συνέχιση των πολέμων. Η ίδια μήτρα τους γεννά. Η διαστροφή της εξουσίας, η διδασκόμενη βλακεία, η υποταγή, η έλπιση ελπίδας και οράματος, η παραίτηση των ανθρώπων που δεν αισθάνονται πια πεινρά σαν στο σπίτι τους, γιατί πεινρά δεν βρίσκονται στο σπίτι τους. Η διαστροφή της εξουσίας συντηρείται χάρη στην παραίτηση των ανθρώπων από τη ζωή. Των ανθρώπων, που ανακαλύπτουν πάθος και έξαψη μόνο μέσα από την έχθρα, την αντιπαλότητα, το θάνατο του "άλλου", του "ξένου" του "διαφορετικού". Και αυτό είναι ένα σχολείο προετοιμασίας πολέμου...

Άνθρωποι που δεν αισθάνονται ποτέ καλά και η μόνη τους ζωντάνια πηγάζει μέσα από την έχθρα προς τον "αντίπαλο", την υποταγή σε ένα σύμβολο που αντιπαράκειται σε κάποιο άλλο. Άνθρωποι που ποτέ δεν πρέπει να αναρωτιούνται για τα αίτια, για την ουσία, για τη ζωή, άνθρωποι που

σήμερα ακολουθούν εξαπτέρυγα, επιτάφιος, σημαίες κομμάτων, εθνικά σύμβολα, σώβρακα και φανέλες ποδοσφαιριστών, ίσως όμως αύριο έναν Μιλάντιτς, έναν Τούτζμαν έναν Μιλόσεβιτς. Το ανικανοποίητο στην πρώην Γιουγκοσλαβία διοχετεύτηκε στο "όλοι εναντίον όλων". Αυτό θα επιχειρηθεί να επανληφθεί όπου η κυριαρχία το θεωρήσει σκόπιμο.

Ο πόλεμος ενάντια στη εξουσία είναι ο μοναδικός πόλεμος ενάντια στον πόλεμο

Οι αδιάκοποι τοπικοί πόλεμοι είναι η απάντηση στην απειλή του κοινωνικού πολέμου. Ο κοινωνικός πόλεμος είναι η απάντηση στους πολέμους. Η διαίρεση, η παραίτηση, η υπακοή, η υποταγή, η παθητικότητα, ο φόβος, η σιωπή, η σύγχυση είναι οι προϋποθέσεις για την επιτυχία του αδιάκοπου πολέμου της εξουσίας ενάντια στο ανθρώπινο. Η ανυποταξία, η ελπίδα, η ενότητα των καταπιεσμένων, η αυτενέργεια, η επικοινωνία, η συνειδηση, η αλληλεγγύη είναι οι πρώτοι όροι για την αντεπίθεση στον πόλεμο που η εξουσία έχει κηρύξει στο ανθρώπινο. Η αντεπίθεση σε έναν πόλεμο για το τέλος των πολέμων.

N. N.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΦΑΣ-ΜΩΧΑΜΕΤ ΧΑΜΝΤΑΝ

Να απελευθερωθούν τώρα!

"...και επιπλέον πόσο έντονη είναι η αίσθηση της αλήθειας όταν διαβάζεις τις στήλες του αστυνομικού δελτίου, αφού έχεις διαβάσει τις δηλώσεις των πολιτικών των δυνάμεων, άνθρωποι που πουλάνε φάρμακα και γητευτές φιδιών".

Ernesto Sabato "Περί ηρώων και τάφων"

30 ΜΑΪΟΥ 1988. Ο Παλαιστίνιος αγωνιστής **Μ. Χαμντάν (Ρασίντ)** συλλαμβάνεται στην Ελλάδα, με εντολή των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, και ζητείται η έκδοσή του στις ΗΠΑ. Στόχος τους είναι η συκοφάντηση της εξέγερσης της Ιντοφάντα στα κατεχόμενα, από το Ισραήλ, εδάφη.

Οι έντονες πιέσεις των Αμερικάνων στις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και στη συγκυβέρνηση Τζαννετάκη να εκδοθεί στις ΗΠΑ, συναντά την αντίσταση ενός ισχυρού κινήματος αλληλεγγύης, που με εκδηλώσεις, διαδηλώσεις και κατάληψη του υπουργείου δικαιοσύνης εξασφαλίζει στους επι-

χειρούν να δώσουν τον Παλαιστίνιο αγωνιστή στα χέρια των Αμερικάνων και εμποδίζει την έκδοσή του. Ο Μ. Χαμντάν τελικά, δικάζεται στην Ελλάδα με συνοπτικές διαδικασίες και μάρτυρες κατηγορίας τους Αμερικάνους πράκτορες του FBI. Έκτοτε παραμένει για οχτώ συνεχόμενα χρόνια στις ελληνικές φυλακές. Το Σεπτέμβριο συμπλήρωσε τα 3/5 της ποινής του. Οι Αμερικάνοι συνεχίζουν τις παρασκηνακές πιέσεις για να μην αφεθεί ελεύθερος, όπως πλέον δικαιούται. Σε μήνυμά του από τις φυλακές, δηλώνει: "Η παράταση της αδικίας σε βάρος μου προβάλλει σαν αυτό που πραγματικά είναι: υποταγή στις πιέσεις και τους εκβιασμούς που οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν για να παρατείνουν την κράτησή μου".

Ήρθε λοιπόν η ώρα να εκφραστεί και πάλι η αλληλεγγύη στον Παλαιστίνιο αγωνιστή. Να μην αφήσουμε τους Αμερικάνους να τον εξοντώσουν, κρατώντας τον όμηρο στις ελληνικές φυλακές.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ! ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ.

7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995. Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται σε δέκα χρόνια φυλάκιση για την κατασκευασμένη, από την ασφάλεια και τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, γιάφκα της οδού Καλαμά, ενώ έχει ήδη δικαστεί και αθωωθεί για είκοσι κακουργήματα από το μεικτό ορκωτό δικαστήριο για πράξεις που συνδέονται άμεσα με τα φερόμενα ευρύματα της "γιάφκας Καλαμά".

Η καταδίκη του Γ. Μπαλάφα ήταν προϊόν συνεχών παρεμβάσεων του αμερικάνικου παράγοντα και της δικαστικής χούντας:

- επίκληση των Αμερικάνων, μέσω της έκθεσης του State Department '95, στην ελληνική κυβέρνηση για την αθωωτική απόφαση της πρώτης μεγάλης δίκης του και την αποφυλάκισή του.

- εμφανής και έντονη παρουσία Αμερικάνων παρατηρητών στη δίκη του για τα Σεπόλια, ανοιχτή συνεργασία του προέδρου του δικαστηρίου Μαυρογέννη με συμμορίες της "αντιτρομοκρατικής" υπηρεσίας της Ασφάλειας προκειμένου να εξασφαλιστεί αυτή τη φορά η καταδίκη του.

- προκλητική παρέμβαση των Αμερικάνων μέσω της έκθεσης του State Department '96, όπου μετά την υποταγή και την πρόθυμη εκτέλεση των εντολών τους από την ελληνική πολιτική εξουσία και τους δικαστικούς μηχανισμούς, δηλώνουν ικανοποιημένοι και χαρακτηρίζουν επιτυχία την καταδίκη του Γ. Μπαλάφα σε 10 χρόνια φυλάκιση.

Ο Γ. Μπαλάφας στο δικαστήριο δηλώνει ότι οι δικαστές του βρίσκονται σε διατεταγμένη υπηρεσία και καταγγέλλει ότι πίσω από την απόφαση βρίσκονται τα αφεντικά τους στις ΗΠΑ. Φυλακισμένος, συνεχίζει να ζητά μια τίμη δίκη. Ζητά να συνεκδικαστούν όλες οι υποθέσεις του ώστε να αποδείξει πως κατασκευάστηκαν όλες οι κατηγορίες. Το αίτημα του αυτό απορρίπτεται. Αντίθετα προσδιορίζονται χωριστές δίκες αμέσως μετά τις δηλώσεις του τότε προέδρου του Αρείου Πάγου, Β. Κόκκινου, περί "εκκρεμών υποθέσεων" και "ανάγκης επανεξέτασης της επείγουσας της πολιτείας προς τους τρομοκράτες", αποδεικνύοντας έτσι ότι οι δηλώσεις αυτές στρέφονται ευθέως σε βάρος του Γ. Μπαλάφα.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ! ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩΡΑ!

Συνεχίζουμε τις κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των Γ. Μπαλάφα και Μ. Χαμντάν

Θα αγωνιστούμε ενάντια
★ στην κρατική καταστολή
★ στις μεθοδεύσεις της δικαστικής χούντας
★ στις παρεμβάσεις των Αμερικάνων

Επιτροπή Αλληλεγγύης

ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ξεκίνησαν οι διαδικασίες καταστολής της κατάληψης Βαρβάρα. Ήταν κάτι που από την πρώτη στιγμή που αποφασίσαμε να καταλάβουμε το κτίριο της Κρίσπου 7 γνωρίζαμε πως κάποια μέρα θα συνέβαινε. Ξέραμε ότι θα έφτανε η στιγμή που η εξουσία θα αποφάσιζε να μας δείξει τα δόντια της και σίγουρα όχι για να μας χαμογελάσει.

Σχεδόν μια βδομάδα έχει περάσει και αυτό που φαίνεται καθαρά είναι ότι δεν αστεϊεύονται. Η διοικητική αποβολή που μας επιδόθηκε μας δίνει προθεσμία έως τις 25 Οκτώβρη. Τις τελευταίες μέρες το σπίτι το γυροφέρνουν κάθε βράδυ ασφαλίτες.

Γνωρίζουμε ότι όσα γίνονται τώρα είναι αποτέλεσμα μιας διαδικασίας που ξεκίνησε από το Δήμο Θεσσαλονίκης εδώ και καιρό. Γνωρίζουμε ότι πριν από το καλοκαίρι κανόνιζαν συμφωνίες με εργολάβους, προκηρύσσοντας διαγωνισμούς, μοιράζοντας τα κέρδη και τους ρόλους σε ένα σενάριο όπου το τέλος των εκλογών, ώστε να ξέρουν ακριβώς τις προθέσεις του νέου υπουργού πολιτισμού. Απ' ό,τι φαίνεται, στο πρόσωπο του Βενιζέλου βρήκαν τον ιδανικό συνεργάτη, αφού αυτός, από την πρώτη στιγμή, δήλωσε πως τα ζητήματα της πολιτιστικής πρωτεύουσας ανήκουν στις άμεσες προτεραιότητές του. Η χρησιμοποίηση του κτιρίου για την πολιτιστική

πρωτεύουσα αποτελεί φυσικά ένα πρόσχημα για την καταστολή της κατάληψης. Από την άλλη μεριά, η δύσκολη κατάσταση στην οποία έχει βρεθεί ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας, με τις εσωτερικές αντιπαλότητες, τα σκάνδαλα που κατά καιρούς βγαίνουν στην επιφάνεια, τους καβγάδες και τις δημόσιες καταγγελίες μελών του, δεν επιτρέπουν την περαιτέρω επιβάρυνσή του με το πολιτικό κόστος της καταστολής της κατάληψης. Γι' αυτό το λόγο άλλωστε, από το κείμενο που μας τοιχοκολλήθηκε, πληροφορήθηκα ότι πλέον ως ιδιοκτήτης του κτιρίου της Κρίσπου 7 παρουσιάζεται ο δήμος Θεσσαλονίκης και όχι ο Οργανισμός Πολιτιστικής Πρωτεύουσας.

Όποιον κι αν μας παρουσιάζουν ως ιδιοκτήτη, όποιο πρόσχημα κι αν προσπαθούν να επικαλεστούν, όσες απειλές κι αν χρησιμοποιήσουν, δεν θα καταφέρουν να μας κάνουν να αλλάξουμε τις αποφάσεις και τους στόχους μας σχετικά με την κατάληψη. Ίσως μάλιστα, αυτό που τελικά θα καταφέρουν είναι να μας ενώσουν πιο πολύ, μέσα από την αντιπαράθεση εναντίον τους, ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης που εκπροσωπούν.

Από την περασμένη άνοιξη είχαμε βάλει σα στόχο την πραγματοποίηση εργασιών επισκευής και συντήρησης του κτιρίου. Η απειλούμενη καταστολή δεν μας απέτρεψε από το να ξεκινήσουμε την υλοποίηση των στόχων μας. Έχουν ήδη επισκευαστεί οι υδροροές κι έχει στηθεί σκαλωσιά στην πίσω όψη του κτιρίου για σοβάντισμα και βάψιμο.

Έχουμε ήδη λάβει μηνύματα αλληλεγγύης και οικονομική ενίσχυση από συλλογικότητες και άτομα από διάφορες πόλεις. Καθημερινά πραγματοποιούνται εκδηλώσεις και συζητήσεις στην κατάληψη, ενώ έχουν ήδη γίνει παρεμβάσεις σε εκδηλώσεις του Οργανισμού Πολιτιστικής Πρωτεύουσας και σχεδιάζονται ακόμα περισσότερες για το μέλλον.

Εδώ και κάποιες μέρες έχει συσταθεί στη Θεσσαλονίκη και **Επιτροπή Αλληλεγγύης**, στην οποία συμμετέχουν άτομα από διάφορες συλλογικότητες, (όχι ως εκπρόσωποι, αλλά με προσωπική δέσμευση), η οποία πραγματοποιεί συχνές ανοιχτές συνελεύσεις για την οργάνωση της αλληλεγγύης στην κατάληψη. Η επόμενη συνέλευση της **Επιτροπής Αλληλεγγύης** θα πραγματοποιηθεί αύριο, Κυριακή 6 Οκτώβρη, στις 7.00μμ, σε χώρο της κατάληψης.

Villa Βαρβάρα

Για επικοινωνία: Τ.Θ. 50868, Τ.Κ. 54014

ΠΑΣΧΟΝΤΑΣ ΑΠΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ...

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

τηκε για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Η υπογραφή της συμφωνίας της GATT και η μείωση των δασμών των προϊόντων στο παγκόσμιο εμπόριο, επιδεινώνει ακόμη περισσότερο την κατάσταση, καθώς οδηγεί σε αύξηση της ζήτησης για "εξωτικά" προϊόντα στις αγορές της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής. Και τελικά, δηλαδή, στην ανάγκη των πολυεθνικών για ακόμα περισσότερη γη για τα προϊόντα αυτά, για ακόμα μεγαλύτερα κέρδη.

Ο πόλεμος του κεφαλαίου ενάντια στις κοινωνίες του Τρίτου Κόσμου δεν είναι βέβαια φαινόμενο της εποχής μας. Ξεικνιάει ήδη από τον 15ο αιώνα με την αγγλική, τη γαλλική, την ισπανική και την πορτογαλική αποικιοκρατία. Η πρώτη εταιρεία που είχε συγκέντρωση κεφαλαίου και δύναμης αντίστοιχης των πολυεθνικών του 20ου αιώνα, ήταν η Εταιρεία Εξαγωγών των Δυτικών Ινδίων, που έδωσε στην αγγλική αυτοκρατορία του 18ου αιώνα τους εμπορικούς δρόμους και τα μέσα για την οργανωμένη υπαρπαγή του πλούτου των υποταγμένων χωρών και ταυτόχρονα τη δυνατότητα για την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης των κοινωνιών τους.

Όλους αυτούς τους πέντε αιώνες, η γη των ινδιάνων έγινε αντικείμενο λεηλασίας από τις τοπικές κυβερνήσεις προς όφελος των μεγαλογαιοκτημόνων. Όπου οι αντίστοιχοι νόμοι και οι κυβερνητικές αποφάσεις δεν ήταν αρκετές, πληρωμένα αποσπάσματα θανάτου ή ο κυβερνητικός στρατός αναλάμβαναν να τσακίσουν την ινδιάνικη αντίσταση. Τίποτα βέβαια δεν συγκρίνεται με τη δύναμη και τη δράση των πολυεθνικών του 20ου αιώνα, που κατάφεραν να οργανώσουν την εκμετάλλευση σε ένα πραγματικά ανώτερο επίπεδο.

Μέχρι και το Β' παγκόσμιο πόλεμο υπήρχε ένα τελευταίο σημείο άμυνας ενάντια στην ολοκληρωτική εξεθλίωση, κοινό για τη μεγάλη πλειονότητα των κοινωνιών του Τρίτου Κόσμου. Παρόλα τα 500 χρόνια αποικιοκρατίας και ιμπεριαλισμού, οι άνθρωποι στις τοπικές κοινότητες εξακολουθούσαν να έχουν -ατομικά ή συλλογικά- μικρά κομμάτια γης, ικανά να τους προστατεύσουν, με τη καλλιέργεια ρυζιού, πατάτας, σιταριού, καλαμποκιού ή κριθαριού, από την ολοκληρωτική ένδεια. Μπορεί η πείνα ή η ανέχεια να μην ήταν άγνωστες καταστάσεις, αλλά λιμός δεν υπήρχε.

Τα τελευταία 50 χρόνια επέφεραν μια σειρά

δραματικών αλλαγών. Η αύξηση των περιφερειακών συγκρούσεων και η οικολογική καταστροφή (μέσω της εκτεταμένης αποψίλωσης των δασών, της ερημοποίησης και της συνακόλουθης απώλειας γόνιμης γης) ήταν κάποια μόνο απ' τα αίτια της επιδείνωσης της κατάστασης στον Τρίτο Κόσμο. Πάνω απ' όλα, η επιβολή απ' το κεφάλαιο μιας ακραίας καταναλωτικής κοινωνίας, λεηλάτησε προς όφελος του Πρώτου Κόσμου όλο τον υπόλοιπο. Η παραγωγή τροφίμων υποτάχτηκε στις ανάγκες της παγκόσμιας βιομηχανίας καταναλωτικών αγαθών με την καθολική επικράτηση πολυεθνικών σε όλα τα στάδια παραγωγής και διανομής τους. Η σχεδιοποίηση που επέβαλε το κεφάλαιο είναι τελείως στρεβλή. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 27% της αλιευτικής παραγωγής καταλήγει σε ζωοτροφές, κυρίως για τα κατοικίδια ζώα. Αντίστοιχα, ένα τεράστιο αναλογικά μέρος της παγκόσμιας παραγωγής δημητριακών καταλήγει στην κτηνοτροφία για να συντηρήσει τη ζήτηση της παγκόσμιας αγοράς για κρέας (απαιτούνται όμως δέκα κιλά δημητριακών για την παραγωγή ενός κιλού κρέατος).

Η υπεροργάνωση που επέφερε η επικράτηση των πολυεθνικών είναι μοναδική. Σήμερα, ένα ποσοστό της παγκόσμιας παραγωγής τροφίμων γίνεται με υβριδικά φυτά, προϊόντα της γενετικής μηχανικής. Η τάση είναι έντονα αυξητική, καθώς τα γενετικά τροποποιημένα φυτά είναι πιο αποδοτικά από τις τοπικές ποικιλίες. Με ένα όμως μειονέκτημα: είναι στείρα. Έτσι, στο μέλλον ο Τρίτος Κόσμος θα εξαρτάται ολοκληρωτικά από τις πολυεθνικές, ακόμα και για την προμήθεια σπόρων, καθώς οι αγρότες δεν θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν ένα μικρό μέρος της συγκομιδής για τη σπορά του νέου χρόνου. Η πολιτική σημασία αυτού του γεγονότος είναι τεράστια, καθώς η απειλή λιμού γίνεται σιγά-σιγά ένα καινούργιο όπλο που προστίθεται στο οπλοστάσιο της Δύσης ενάντια στις κοινωνίες του Νότου.

Τελικά, ενώ 40 εκατόμμυρια άνθρωποι πεθαίνουν κάθε χρόνο από πείνα, εκατομμύρια άλλοι δουλεύουν για άθλια μεροκάματα σε μια γη που δεν τους ανήκει. Στη δεύτερη περίπτωση, ακόμα και αυτή η άθλια ζωή τίθεται υπό αίρεση, όπως δείχνει και το παράδειγμα των ινδιάνων Surui. Στην εποχή της αυτονομίας της οικονομίας, ο καθολικός πόλεμος της εξουσίας ενάντια στην ανθρωπότητα δεν μπορεί παρά να οξυνθεί. Η κυριαρχία των πολυεθνικών γίνε-

ται όλο και πιο αποτελεσματική, ισχυρή και ανεξέλεγκτη. Πια, υπάρχουν και τα εργαλεία για την ολοκληρωτική επιβολή τους μέσω της αυξανόμενης σχεδιοποίησης της παγκόσμιας οικονομίας (των ανθρώπινων αναγκών δηλαδή) που υπαγορεύουν η GATT, η Παγκόσμια Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Επιβολή που αποκτά και πολιτικούς όρους συγκρότησης με τη μετεξέλιξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της NAFTA. Το μέλλον προμηνύεται χειρότερο...

★

...αν δεν αντιδράσουμε. Τα ζητήματα που τίθενται σ' αυτό το κείμενο, ελάχιστη σχέση έχουν με την ελληνική πραγματικότητα. Τί αξία έχει μια μικρή είδηση για την εξόντωση των ινδιάνων Surui, αλιευμένη μέσα από τα μονόστηλα ενός υπερεξειδικευμένου επιστημονικού περιοδικού; Μηδανιμή, κατά μια οπτική καθώς, φαινομενικά, δεν προσφέρει τίποτα στη γνώση και στην εξέλιξη ενός κινήματος αντίστασης στην Ελλάδα.

Κι όμως, δεν μπορείς να επικαλείσαι το μερικό χωρίς να μπορείς να το συνδέσεις με το όλο. Και το όλο, δεν είναι βέβαια μόνο οι εξελίξεις στο Αφγανιστάν και στην Παλαιστίνη, αλλά, πάνω απ' όλα, ο πόλεμος που μαίνεται παντού ενάντια στις κοινωνίες, που διαπερνά και στοιχειοθετεί την καθημερινότητα δισεκατομμυρίων ανθρώπων, από το Βορρά ως το Νότο, από την Ανατολή ως τη Δύση.

Εκατοντάδες άνθρωποι, από την Ισπανία ως την Κορέα, κινητοποιήθηκαν, έκαναν καταλήψεις και διαδήλωσαν για τους 515 της περσικής κατάληψης του Πολυτεχνείου. Αισθάνθηκαν δηλαδή να τους αφορά άμεσα ένα γεγονός που συνέβει χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά τους, ακριβώς γιατί η αλληλεγγύη αποτελεί αναπόσπαστο στοιχείο της οπτικής τους για τον κόσμο. Μια τέτοια οπτική, τόσο εκτεταμένη, ακόμα μας λείπει. Και πρέπει να την αποκτήσουμε. Γιατί κανείς δεν θα μιλήσει για τους ινδιάνους Surui, ούτε καν μια από τις τόσες οικολογικές ομάδες που καταμετρούν την εξαφάνιση κάθε είδους πεταλούδας. Γιατί, εξάλλου, ένα διεθνές δίκτυο αντίστασης ήδη συγκροτείται. Γιατί κάποιοι ήδη οργανώνουν την άμυνα ενάντια στις διαχωριστικές γραμμές που ζώνουν τον πλανήτη.

Γιατί πρέπει να 'μαστε κι εμείς εκεί...

M. K.

Νέα κατάληψη στέγης στη Θεσσαλονίκη

Καταλαμβάνουμε το άδειο σπίτι της πλατείας Καλλιθέας

- Σε μια εποχή που κατά γενική ομολογία ο άνθρωπος των μητροπόλεων χάνει όλο και πιο πολύ την ανθρωπιά του και την αίσθηση της ξεχωριστής προσωπικότητας, μαζικοποιείται εγκλωβισμένος πλέον χωροταξικά σε απρόσωπες, αχαρκτηριστές και ψυχρές πολυκατοικίες (κλουβιά).
- Σε μια εποχή που ο απλός μεροκαματιάρας εργάτης υφίσταται την εκμετάλλευση και την κτηνωδία των αφεντικών, δεν μπορεί να ανταπεξέλθει στα υψηλά νοίκια των σπιτιών και βλέπει τον κίνδυνο μιας έξωσης άμεσα ορατό (οι φουσκωμένοι λογαριασμοί -ΔΕΗ, ΟΤΕ- και η φορολογική εκμετάλλευσή μας από το κράτος επιβεβαιώνουν τα παραπάνω).

Ο σημερινός τρόπος ζωής κατέληξε να ζούμε όχι όπως εμείς θέλουμε, αλλά όπως θέλουν τα αφεντικά, παθητικοί δέκτες εγκλωβισμένοι σε κατεστημένα, πλαστά πρότυπα αλλοτριωμένης ζωής. Οι δομές της κοινωνίας ξεκινάνε από πάνω προς τα κάτω και όχι από κάτω προς τα πάνω. Έτσι η κοινωνία αλληλέγγυων ανθρώπων μετατρέπεται σε κοινωνία του ατομικισμού, του θεάματος, πουλάμε κι αγοράζουμε. Το υπάρχον σύστημα μας δημιουργεί πολλές ανάγκες που δεν μπορούμε να υλοποιήσουμε, μέσα στην κοινωνία του καπιταλισμού που έχει σαν αρχή το κέρδος, την αποχαύνωση και την καθημερινή μιζέρια της ανθρώπινης ύπαρξης.

Το στεγαστικό πρόβλημα είναι ένα γενικότερο κοινωνικό φαινόμενο που μαστίζει τα κατώτερα στρώματα της κοινωνίας και δεν περιορίζεται μόνο σε εμάς τους νέους.

Εντοπίζεται καθημερινά στις φτωχές, άπορες οικογένειες με χαμηλό εισόδημα που αναγκάζονται να ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες στέγασσης. Τα σπίτια χτίστηκαν από εμάς τους απλούς εργάτες προλετάριους για εμάς. Είναι άδικο να τα τρώει η φθορά του χρόνου ή κανένας εργολάβος-κοράκι τη στιγμή που τα χρειαζόμαστε, τη στιγμή που οι άστεγοι στις πόλεις πληθαίνουν. Όλα αυτά συμβαίνουν επειδή ζούμε σε μια απάνθρωπη και εμπορευματική κοινωνία που μας εμποδίζει να χαρούμε ό,τι εμείς οι ίδιοι φτιάχνουμε. Το να θέλουμε λοιπόν να ζήσουμε διαφορετικά όπως εμείς θέλουμε και το αντιλαμβανόμαστε και να δώσουμε τέλος στο στεγαστικό μας πρόβλημα, κατέληξε στο να δημιουργηθεί μια συλλογική, ελεύθερα σκεπτόμενων ανθρώπων, να καταλάβουμε το από χρόνια άδειο σπίτι της πλατείας Καλλιθέας και να του δώσουμε ζωή. Δεν θέλουμε να φτιάξουμε ένα γκέτο, αλλά ένα στέκι για να ξεφύγουμε από τα κατεστημένα πρότυπα "ζωής" (μπαράκια, καφετέριες), να αναπτύξουμε ειλικρινείς ανθρώπινες σχέσεις. Το να μπαίνουμε στα άδεια σπίτια είναι ένα δικαίωμα ανθρώπινο που δε μπορεί κανείς να μας το αφαιρέσει.

Η εναλλακτική μορφή κοινωνικής οργάνωσης πηγάει από τον καθημερινό αγώνα μας για ζωή. Η αυτοοργάνωση των αναγκών μας μέσω της κατάληψης δείχνει το πλαίσιο δράσης μας. Ας αντιπάρουμε στον πολιτισμό της βαρβαρότητας και στις μίζες της πολιτιστικής πρωτεύουσας τον δικό μας πολιτισμό, όπου ο καθένας θα αφήνει τη φαντασία του να ζωγραφίζει στον πίνακα της ζωής, μακριά από ειδώμονες, είδωλα και κάθε λογής νταβατζήδες των ανείρων μας. Στέλνουμε τους σύγχρονους μας χαιρετισμούς σε όλες τις αυτοοργανωμένες συλλογικότητες και αυτόνομα άτομα. Καλούμε κάθε ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο να δείξει την ηθική και υλική του συμπαράσταση.

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΑ ΑΔΕΙΑ ΣΠΙΤΙΑ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΤΕ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΣΑΣ

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΕΓΗΣ "ΤΟ ΠΙΘΑΡΙ"

Αυτόνομο Στέκι Καβάλας

"Η μόνη ευκαιρία για να ζήσεις είναι να μιλήσεις"

Χωρίς μεγάλα λόγια και φανφάρες. Αυτά που ξέρουμε είναι αυτά που ζούμε.

Δύσκολοι καιροί σε μια άσχημη και γκριζα πόλη.

Ωστόσο εμείς γουστάρουμε να τους περιγελούμε. Και να την ομορφαινούμε.

Με τους δικούς μας τρόπους, τις δικές μας επιλογές, τις δικές μας κουβέντες, τις δικές μας πράξεις. Δημιουργώντας καταστάσεις, τους χώρους και τα στέκια μας, τις εικόνες και τους ήχους μας, τα λόγια και τα τραγούδια μας. ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ. Ό,τι κι να μας βγαίνει.

Κι αν για κάποιους δεν είναι άποψη, για μας είναι ΕΠΙΛΟΓΗ. Είναι ΤΡΟΠΟΣ. Είναι ΖΩΗ. Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ.

Δεν αρκούμαστε στο να μιλάνε άλλοι για μας, για τη ζωή μας, να μας υποδεικνύουν το πως θα ντυθούμε, θα φάμε, θα διασκεδάσουμε, θα ερωτευθούμε, θα, θα, θα....

Είμαστε αρκετά ζωντανοί ώστε να μπορούμε να μιλάμε και να κριτικάρουμε όσα βλέπουμε γύρω μας.

Ειδικά σήμερα όπου η φαινομενική πολυφωνία δίνει την ψευδαίσθηση της επικοινωνίας, η ανάγκη μας να επικοινωνήσουμε είναι εντονότερη από ποτέ. Πώς;

Εμείς αρχικά επιλέξαμε την προβολή κάποιων ταινιών σε μια σταθερή βάση, θέλοντας να σπάσουμε τα "τείχη της σιωπής" που μας περιβάλλουν.

- Θέλοντας να έρθουμε πιο κοντά έστω και για όσο διαρκεί μια ταινία.
- Θέλοντας να δείξουμε έμπρακτα πως δεν έχουμε ανάγκη τους "ειδικούς" της τέχνης και τους νταβατζήδες του θεάματος.
- Θέλοντας να κάνουμε πιο όμορφα τα βράδια μας.

"Πάρε τη ζωή σου στα χέρια σου"

Σκοπός μας δεν είναι να σταματήσουμε εδώ.

Δεν θέλουμε να γίνουμε μια κινηματογραφική ομάδα που θα προβάλλει κάποιες ταινίες σε παθητικούς θεατές-καταναλωτές που αδιαφορούν για ό,τι συμβαίνει γύρω τους.

Ούτε "ειδικοί του κινηματογράφου" και "φωσπήρες" είμαστε. Απλά οι ταινίες επιλέχθηκαν με βάση το περιεχόμενό τους και την κριτική τους απέναντι σε θεσμούς και την υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων. Το πρόγραμμά μας φτιάχτηκε μέχρι το τέλος του χρόνου ώστε να μπορέσει να συμμετάσχει όποιος ενδιαφέρεται και νιώθει την ανάγκη να εκφραστεί μέσα από αυτήν την προσπάθεια.

Και δεν υπάρχει μόνο ο κινηματογράφος. Είναι το θέατρο, η μουσική, η ζωγραφική, τα graffiti και ο,τιδήποτε μας κάνει να νιώθουμε ζωντανοί, ευαίσθητοι, ανήσυχοι και αντίθετοι σε ό,τι μας καταπιέζει, μας απομονώνει, μας αποχαυνώνει.

ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΚΙ ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΑΣ

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΗΣ ΤΑΙΝΙΩΝ

Οκτώβρης

Νοέμβρης

Δεκέμβρης

Παρασκευή 4/10 Κουρδιστό Πορτοκάλι
Πέμπτη 17/10 Το Νόημα της Ζωής
Παρασκευή 25/10 Ένας νομοταγής πολίτης

Παρασκευή 8/11 Απότομο Ξύπνημα
Παρασκευή 15/11 Ο Δικτάτορας
Παρασκευή 29/11 Γλυκιά Συμμορία

Παρασκευή 13/12 Η Τελευταία Έξοδος
Παρασκευή 27/12 Έτοιμη για όλα

Όλες οι προβολές θ' αρχίζουν στις 20.00 στο ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ, Φιλίππου 46. Για επικοινωνία: Τ.Θ. 1456, Τ.Κ. 65110, Καβάλα

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ PONTELUNGO

Ιταλοί αναρχικοί υπό διωγμόν

Τρίτη 17 Σεπτεμβρίου 1996

Αστυνομία επίθεση των αστυνομικών εναντίον αναρχικής ομάδας

Δέκα συλλήψεις και γύρω στις πενήνι έρευνες σε σπίτια είναι το αποτέ-

λεσμα μιας ευρείας επιχείρησης των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας, με βάση τη συντονισμένη έρευνα των εισαγγελέων Marini και Ionta, που πραγματοποιήθηκε στην Λομβαρδία, Σικελία, Πιεμόντε και Λάτσιο.

Τα σοβαρά αδικήματα για τα οποία κα-

τηγορούνται είναι εκείνα της τρομοκρατικής οργάνωσης, καταστροφής, σύστασης συμμορίας, απαγωγή, κατοχή και μεταφορά όπλων και εκρηκτικού υλικού. Οι κατηγορίες βασιζονται μεταξύ άλλων και στην κατάθεση "μετανοιωμένης" που είχε κάποια σχέση με την εν λόγω ομάδα.

Η εκδοχή της αστυνομίας

Στις 17 Σεπτέμβρη 1996, εκτελέστηκε από το απόσπασμα ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας η διαταγή για τη σύλληψη 29 ατόμων με τις κατηγορίες της σύστασης ανατρεπτικής τρομοκρατικής οργάνωσης με τις κατηγορίες της σύστασης ανατρεπτικής οργάνωσης, σύστασης συμμορίας, ληστειών, απαγωγών, παράνομης κατοχής όπλων και εκρηκτικών, συμμετοχής σε καταστροφές.

Στην κατασταλτική φάση της επιχείρησης συμμετείχαν τριακόσιοι καραμπινιέροι (ειδικές δυνάμεις). Η ερευνητική δράση του αποσπάσματος ειδικών δυνάμεων κάτω από την καθοδήγηση των εισαγγελέων MARINI και IONTA, απέδειξε την ύπαρξη της Αναρχικής, εξεγερτικής, επαναστατικής οργάνωσης (O.R.A.I.) η οποία έχει ως αρχηγό τον Α. Μ. Μπονάννο και είναι υπεύθυνη για μια σωρεία εγκληματικών ενεργειών από τις αρχές του '80. Η "O.R.A.I." προέρχεται από την ανατρεπτική ομάδα "Επαναστατική Δράση", η οποία υποστήριξε την ανάγκη της εγκατάλειψης της παθητι-

κής στάσης των παραδοσιακών αναρχικών ομάδων. Τον Ιανουάριο του 1987 το περιοδικό (αναρχικό) "Πρόκληση", προκάλεσε ισχυρή ρήξη στον εσωτερικό χώρο του αναρχικού κινήματος, πέρνοντας αποστάσεις από την F.A.I. (Αναρχική Ομοσπονδία Ιταλίας), προκαλώντας ταυτόχρονα τη ρήξη μεταξύ του αρχηγού της ομάδας Μπονάννο και της F.A.I.

Τα πρώτα αποτελέσματα της έρευνας από την πλευρά της αστυνομίας, φάνηκαν το Σεπτέμβριο του '94 με την σύλληψη, για ληστεία το Roveredo, πέντε μελών της ανατρεπτικής οργάνωσης ORAI. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στην αστυνομία να κατανοήσει καλύτερα το τι συμβαίνει στο εσωτερικό αυτής της οργάνωσης.

Πράγματι, το διπλό πρόσωπο αυτής της ανατρεπτικής ομάδας, το ένα φαινομενικά νόμιμο και το άλλο σκοτεινό απόκρυφο και παράνομο, προβάλλει τον κοινωνικό κίνδυνο και την ανατρεπτική ικανότητα των ατόμων που ανήκαν σ' αυτήν την οργάνωση.

Τη νύχτα της Τρίτης 17/09/96 οι ROS (απόσπα-

σμα των ειδικών δυνάμεων), εισέβαλλαν με σχοινιά και με κουκούλες, σε πολλά σπίτια αναρχικών. Έψαχναν οι κατοικοί-ρηδες, εκρηκτικά και όπλα, ντοκουμέντα και αποδείξεις, για την ύπαρξη μιας ανατρεπτικής οργάνωσης, που αποφάσισαν να βαφτίσουν ORAI (Επαναστατική, Αναρχική, Εξεγερτική, Οργάνωση). Δεν βρήκαν τίποτα, αλλά έκλεισαν στη φυλακή 11 αναρχικούς και εξέδωσαν εντάλματα σύλληψης σε άλλους που βρίσκονται ήδη στην φυλακή. Η επιχείρηση ονομάστηκε "Pontelungo", όπως το μυθιστόρημα που Bacchelli "Il dianlo al Pontelungo". Σ' αυτό το μυθιστόρημα, οι αναρχικοί, χαζοί, μπερδεμένοι, συμπαθητικοί αλλά μαζί και επικίνδυνοι, άνθρωποι που θα έπρεπε οπωσδήποτε να βρίσκονται στη φυλακή. Το "Blitz" το παράγγειλε ο δικαστής Marini από την Ρώμη. Το ίδιο πρόσωπο που είχε δηλώσει δημοσίως: "Πριν να βγω στην σύνταξη θα συλλάβω μια οργάνωση τρομοκρατών".

Όμως ο καιρός περνά κι από τρομοκράτες ούτε ίχνος. Έτσι λοιπόν ο Marini, ζηλεύοντας πιθανότατα, και τον Φιορεντίνο συνάδελφο του Vigna, αποφάσισε να σκηνοθετήσει ο ίδιος αυτήν την τρομοκρατική οργάνωση. Έμπλεξε λοιπόν την μυθιστορηματική θεωρία του με

Αίμα βόμβες και Αναρχία...

ποθέσεις. Μ' αυτόν τον τρόπο ι-

όλα τα στοιχεία που χρειάζονται και για να είναι και σύγχρονος με την τωρινή πραγματικότητα έβαλε στη μέση και μια "μετανοιωμένη". Μια κοπέλα που πριν ήταν η ερωμένη ενός ληστή αναρχικού, μετά έγινε κουνελάκι σε night club και τέλος προστατευόμενη ενός μπάτσου. Πάνω στις μαρτυρίες αυτής της "μετανοιωμένης" στηρίζονται όλες οι κατηγορίες.

Όλα αυτά μοιάζουν με μυθιστόρημα του 1800, για πλύστρες: οι κακοί αναρχικοί, ο καλός δικαστής, ο τύπος που χειροκροτεί την καταστολή των κακοποιών, η κοπελίτσα λυτρωμένη απ' τον έρωτα. Υπάρχουν όλα τα υλικά του μυθιστορηματος.

Αν βρισκόμασταν στο σινεμά ίσως και να το βλέπαμε αυτό κωλοέργο. Αλλά, δυστυχώς βρισκόμαστε εδώ, και πολλοί από αυτούς που συνελήφθησαν είναι σύντροφοι και φίλοι. Ξέρουμε καλά ότι αν μπεις στη φυλακή εξαπίας ενός ηλίθιου δικαστή που διψάει για δόξα και τιμές, μπορεί και να μείνεις για πολλά χρόνια. Καταλαβαίνουμε επίσης ότι όλα αυτά δεν είναι παρά ένα σουβενίρ των πρακτικών του 1800 που χρησιμοποιούνται ακόμα από τους μπάτσους: δηλαδή να αποδίδεται σ' έναν κακοποιό στοιχείο, η ευθύνη για όλες τις άλυτες υ-

την δίψα για δικαιοσύνη της μπουρζουαζίας, έντρομης στην ιδέα ότι κάποιοι απειλούσαν την ιδιοκτησία της και ταυτόχρονα βεβαίωναν την αποτελεσματικότητα των μηχανισμών καταστολής.

Νομίζουμε όμως ότι ένας αιώνας τέτοιων ηλιθιοτήτων είναι υπεραρκετός, γιατί εδώ δεν μιλάμε για μελοδράμα αλλά για την πραγματικότητα.

Μιλάμε για άτομα που το παλιό κράτος κλείνει στις φυλακές, έχοντας ως στόχο να τους εξουδετερώσει σωματικά. Άτομα τα οποία διαμέσω των ιδεών και των πρακτικών τους, υποστήριξαν πάντα ότι η αξιοπρέπεια εμποδίζει κάθε ελεύθερο άνθρωπο να υπόκειται στους κανόνες αυτού του "πολιτισμού", που βασίζεται στα πρόνομια, στην αλαζονεία και στην εκμετάλλευση.

Αν βρισκόμασταν στο 1800, αν ο δικαστής Marini ήταν άνθρωπος και όχι σκλάβος, θα τον καλούσαμε σε μονομαχία, το ξημέρωμα στο πάρκο του Valentino...

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αναρχικούς.
"L' amour est enfant
de Boheme qui n' a jamais,
jamais connu de loi"

Carmen

Καταληψίες Τορίνο

Οι Παλαιστίνιοι αντιστέκονται

Την προηγούμενη εβδομάδα, στην Παλαιστίνη, είχαμε μια νέα Ινφάντα, ένα νέο ξεσηκωμό του παλαιστινιακού λαού. Οι Παλαιστίνιοι, οπλισμένοι με πέτρες και ντουφέκια, για μια ακόμα φορά, εξεγέρθηκαν ενάντια στην ισραηλινή βία και τρομοκρατία, εκφράζοντας ταυτόχρονα την αγανάκτηση τους προς το καινούργιο Παλαιστινιακό κράτος. Και το τίμημα ήταν βαρύ, δεκάδες οι νεκροί και εκατοντάδες οι τραυματίες.

Οι ελπίδες των Αμερικανών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ότι με την συμφωνία του Ντέβον και την ίδρυση του παλαιστινιακού κράτους -που στην ουσία πρότεινε ένα κράτος του Αραφάτ και της κλίμας του- θα κατάφερναν να επιβάλλουν τη νέα τάξη τους και να καθυποτάξουν τον ανυπότακτο, τόσα χρόνια, παλαιστινιακό λαό, διαψεύστηκαν οικτρά. Από την άλλη, δεν πρέπει να ξεχνάμε την καταπίεση, τους διωγμούς, τα βασανιστήρια από το νεοσύσταθέν παλαιστινιακό κράτος και την παλαιστινιακή αστυνομία, ενάντια σ' αυτούς τους Παλαιστίνιους που αρνούνται τις υποχωρήσεις και τους συμβιβασμούς του Αραφάτ, που οδηγούν στο ξεπούλημα του αγώνα των Παλαιστινίων. Αποδείχτηκε, με τον πιο τραγικό τρόπο, ότι η ειρήνη που διαπραγματεύεται τόσο καιρό, ο Αραφάτ με το κράτος του Ισραήλ, σήμαινε την ολοκληρωτική καθυπόταξη των Παλαιστινίων και αποδείχτηκε ακόμα ότι οι Ισραηλινοί δεν τό 'χουν σε τίποτα να συνεχίσουν τις σφαγές και τις αιματοχυσίες, προκειμένου να πετύχουν τα σχέδιά τους.

Ενώ το κλίμα τρομοκρατίας στα κατεχόμενα, συνεχίζεται με αμείωτη ένταση, ο Αραφάτ προχώρησε σε "ειρηνευτικές" συνομιλίες με τους Ισραηλινούς, με πρωτοβουλία του Κλίντον, που σκοπό είχαν να εκτονώσουν την κατάσταση και οι οποίες κατέληξαν σε αποτυχία, αφού η κατάσταση είναι ιδιαίτερα τεταμένη και οι Ισραηλινοί δε δέχονται να κάνουν την παραμικρή παραχώρηση.

Το ελληνικό κράτος, από τη μια μεριά στέλνει οικονομική βοήθεια στους Παλαιστίνιους, ενώ, από την άλλη, υπογράφει συμφωνίες με το Ισραήλ και ετοιμάζει κοινά στρατιωτικά γυμνάσια -πιστά στη γραμμή NATO - Ε.Ε.

Η "ειρηνευτική" διαδικασία που ευαγγελίζονται Αμερικανοί - Ισραηλινοί - Αραφάτ, στην πραγματικότητα, σημαίνει το οριστικό θάψιμο της παλαιστινιακής αντίστασης και την επιβολή της νεοταξικής βαρβαρότητας. Μοναδική αξιοπρεπής επιλογή για τους Παλαιστίνιους, παραμένει η συνέχιση της αντίστασης, τόσο ενάντια στους Ισραηλινούς, όσο και ενάντια σ' αυτούς που χρησιμοποιούν τον αγώνα τους για να γίνουν αυτοί οι νέοι αφεντάδες.

T.A.

M.A. JAMAL:

Σύλληψη μάρτυρα υπεράσπισης

Οι αρχές της Φιλαδέλφειας προχώρησαν σε ακόμα μια μεθόδευση προκειμένου να αποκρυφτούν τα πραγματικά γεγονότα της 9ης Δεκεμβρίου 1981, που οδήγησαν στην καταδίκη του Mumia Abu Jamal σε θάνατο, όταν επέτρεψαν να συλληφθεί η μάρτυρας υπεράσπισης Veronica Jones για μικροαδίκημα, ενώ κατέθετε στο δικαστήριο για την υπόθεση.

Η υπεράσπιση του Jamal είχε πετύχει να οριστεί ακρόαση για την 1η Οκτώβρη, όπου θα είχε τη δυνατότητα να παρουσιάσει στοιχεία υπέρ της αθωότητας του. Αυτά θα ενσωματώνονταν στην περσινή δικογραφία και θα χρησίμευαν έτσι στην υποστήριξη της έφεσής του.

Η Jones παρουσιάστηκε στο δικαστήριο και κατέθεσε ότι είχε δει τη μέρα του φόνου δύο άτομα να απομακρύνονται τρέχοντας από το σημείο όπου έγινε η συμπλοκή, κάτι που είχε καταθέσει αρχικά στην αστυνομία. Μετά όμως από πιέσεις που δέχθηκαν από αστυνομικούς λίγες μέρες πριν την διεξαγωγή της πρώτης δίκης, κι ενώ βρισκόταν στη φυλακή προφυλακισμένη για πορνεία και άλλα αδικήματα, όληξε την κατάθεση της στο δικαστήριο. Σε συνέχεια αυτής της στάσης της, πήρε αναστολή για όλα τα αδικήματα που τη βάρυναν.

Η βοηθός εισαγγελέα που την εξέταζε για δύομιση ώρες, αμφισβήτησε έντονα τα λεγόμενα της, τονίζοντας το ποινικό μπερδέμα της και το παρελθόν αλκοολισμού της. Ο ίδιος ο δικαστής Sabo προειδοποίησε επανειλημμένα ότι η ψευδορκία τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι επτά χρόνια. Αυτή όμως επέμεινε στην αρχική της κατάθεση. Τότε επέτρεψε σε δύο αστυνο-

μικούς της γειτονικής πολιτείας του Νιού Τζέρσεϊ να μπουν στην αίθουσα και να σταθούν μπροστά της. Η βοηθός εισαγγελέα τη ρώτησε αν αυτό βοηθούσε τη μνήμη της. Η Jones παρέμεινε αμετακίνητη και τότε οι αστυνομικοί της παρουσίασαν ένα ένταλμα σύλληψης για κάποια υποτιθέμενη ακάθαρτη επιταγή 245 δολαρίων που είχε δώσει σε μια κάβα του Νιού Τζέρσεϊ πριν δύο χρόνια. Παρά τα ότι τα στοιχεία στο ένταλμα ήταν ελλιπή και την παράκληση της υπεράσπισης να αφεθεί να τελειώσει την κατάθεση της και να παρουσιαστεί μόνη της στο δικαστήριο του Νιού Τζέρσεϊ την επόμενη μέρα, αφού μάλιστα επρόκειτο για μικροαδίκημα, ο δικαστής Sabo επέτρεψε τη σύλληψή της. Η Jones δήλωσε πριν την πάρουν: "Νομίζετε ότι αυτό θα με κάνει ν' αλλιάξω τα λεγόμενα μου, αλλά δεν πρόκειται".

Αργότερα η βοηθός εισαγγελέα ισχυρίστηκε πως δεν το έκανε αυτό για εκφοβισμό, αλλά για να δείξει την αναξιοπιστία της μάρτυρας, κι ακόμα, ότι ήταν καθήκον της ως δικαστικός υπάλληλος να ζητήσει την εκτέλεση του εντάλματος.

Τελικά αφέθηκε ελεύθερη το απόγευμα της ίδιας μέρας, αφού πλήρωσε την εγγύηση η νγέτης του MOVE, Ramona Africa.

Κατά τη δεύτερη μέρα της ακρόασης συζητήθηκε το αν θα πρέπει να γίνει δεκτά τώρα η κατάθεση της Jones. Η υπεράσπιση του Jamal υποστήριξε ότι ήταν αδύνατο να εντοπιστεί η Jones ώστε να καταθέσει στην περσινή δίκη, ενώ η εισαγγελεία ότι θα μπορούσε να είχε βρεθεί τότε και για αυτό δεν πρέπει να γίνει δεκτά.

Οι αναρχικοί του Πύργου

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ εμφανίστηκε στον Πύργο στις αρχές της δεκαετίας του 1890. Εκείνη την εποχή δεν υπήρχε στην Ηλεία βιομηχανικό προλεταριάτο και οι εργάτες γης ήταν εποχιακοί. Πολύ σύντομα οι αναρχικοί της περιοχής συνδέθηκαν με τα αγροτικά κινήματα της εποχής, κύρια γύρω από το λεγόμενο "σταφιδικό ζήτημα". Μέσα στο κλίμα των μεγάλων αγροτικών εξεγέρσεων του 1898 στο νομό Ηλείας, οι αναρχικοί του Πύργου αποφασίζουν να μιμηθούν τους αναρχικούς της Πάτρας, (που ήδη από το 1896 εξέδιδαν την "Επί τα Πρόσω") και αποφασίζουν την έκδοση εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας, με τίτλο "Νέον Φως". Η εφημερίδα στηρίζει τους αγώνες των αγροτών, ενώ συγχρόνως διεξάγει αγώνα ενάντια στον εθνικισμό και το κοινοβουλευτισμό. Μέσα στις αντίξοες συνθήκες της εποχής, με την αυξανόμενη επιρροή της "μεγάλης ιδέας" και του αλτρωτισμού, οι αναρχικοί του Πύργου δεν βρίσκουν ιδιαίτερη απήχηση, παρόλο που σε μια πρώτη φάση είχαν καταφέρει να αποκτήσουν στενές επαφές με αγροτικά κινήματα. Το "Νέον Φως" σταματά να εκδίδεται τον Ιούνιο του 1899. Το 1900, το "Αναρχικό Τμήμα Πύργου" αποστέλλει ενημερωτικό υπόμνημα στο Διεθνές Αναρχικό Συνέδριο του Παρισιού, που υπογράφεται από έντεκα άτομα. Σταδιακά, η δράση της οργάνωσης ατονεί και τελικά εξαφανίζεται.

Παραθέτουμε στη συνέχεια το κύριο άρθρο που δημοσίευσε το "Νέον Φως" στο τρίτο του φύλλο.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Το κοινωνικόν ζήτημα ήρchiσε δειλά δειλά να τίθεται και εν Ελλάδι επί του τάπητος. Μέχρι τινός και πολιτευόμενοι, και τύπος, και οικοκυραίοι, και φτωχολογιά μόνον περί του πολιτικού ζητήματος ησχολούντο, μόνον περί της επιρροής εκάστου κόμματος και της διανομής των λαφύρων της εξουσίας εβασάνιζον τον νουν. Οι πάντες σχεδόν είχαν θεωρήσει το Κουβέρνο ως μίαν οικονομικήν κολυμβή-

θραν του Σιλωάμ, εις ην όστις επρόφθανε να βουτήσῃ θα εγίνετο οικονομικώς υγιής. Δεν υπήρχε γονεύς όστις να μη επιδοδόξει να ιδῇ το παιδί του όχι βουλευτήν και δήμαρχον, αλλ' απλόν γραμματικόν, και δεν υπήρχε διδάσκαλος όστις να μη εδίδασκεν εις τους μαθητάς του την αποστροφήν και περιφρόνησιν προς την παραγωγικήν εργασίαν και να μην εξύμνει και εξεθειάζε την γραφειοκρατίαν, το ζην δια της εργασίας των άλλων.

Ο πόθος ούτος της καταλήψεως δημοσίων θέσεων, όστις εγεννήθη εκ της ζηλοτυπίας των ραγιάδων, ή μάλλον των προεστώτων εν τη εποχή της δουλείας προς τον άνετον βίον των τούρκων υπαλλήλων, και όστις βεβαίως εκαλλιεργήθη κατά την εποχήν της επαναστάσεως εκ μέρους των αρχηγών, δύναται τις ειπείν ότι υπήρξεν η κυρία αιτία της μετά την επανάστασιν ενσκηψάσης ιδίως εις τας πόλεις γραμματομανίας, ήτις έκαμνε τους γονείς να λησμονώσι και αυτό το πατρικόν προς τα τέκνα των φίλτρο. Τις δεν ενθυμείται το περίφημο εκείνο των γονέων προς τους διδασκάλους όταν εισήγον τα τέκνα των εις το σχολείον: «Σου παραδίδω παιδί, να μου παραδώσης κόκαλον»;

Και την υπαλληλομανίαν αυτήν και την γραμματομανίαν υπέβαλε και η ιδέα ότι θα ευρύνοντο ταχέως τα όρια του νέου κρατιδίου και ότι με την εύρυνσιν αυτού θα ηύξανεν και η ανάγκη των υπαλλήλων, επομένως πάντες οι γραμματισμένοι θα εύρισκον θέσεις και προαγωγήν.

Και τω όντι με τα χάλια της γεωργίας και της κτηνοτροφίας κατά την εποχήν εκείνην της τέφρας και των ερειπίων, και με τον άνετον σχετικώς βίον ον υπέσχετο η υπαλληλία, πώς να μη απορροφηθώσιν οι ολίγοι και να μην παρυσυρθώσιν οι πάντες από την πολιτικήν, και να μη γίνουν πολιτικομανείς συζητηταί των καφενείων και των μαγαζιών, να μην πλεονάσουν οι θεοιθρηאי;

Και ιδού το Κράτος, το οποίον νομίζουν οι πολλοί ότι εάν λείψῃ θα χαλάσῃ ο κόσμος, ιδού ότι εγένετο πηγή διαφθοράς ολόκληρου

σχεδόν λαού. Ως ανεμίσθη ο ελληνικός λαός εις το Κράτος, ως εις την συνειδήσιν του εύρε θέσιν η μυσταία ιδέα του ζην δια της εργασίας των άλλων, ως αφέθη ελευθέρα η εκδήλωσις της νόσου ήτις κατατρώγει τον καθεστώτα οργανισμόν των κοινωνιών, ο ανταγωνισμός, όλα τα πάθη, ως τα τέκνα του Αιδόλου, εξηργώσαν τας πριν γαληνιάς σχετικώς ψυχάς του Λαού και τον κατέστησαν το πλείστον ψεύστην, απατεώνα, φιλόδοκον, κακούργον, ασυνειδήτον, περισσότερον δούλον απ' ότι ήτο πριν.

Εις τον αμφιβάλλοντα περί της τοιαύτης ολεθρίας επιρροής του Κράτους επί των συνειδήσεων, δεν έχομεν η να τω υπομνήσωμεν τους ως αρίστους θεωρουμένους υπό των συμπολιτών τους άνδρας, ότινες ως καταλάβουν μίαν θέσιν, ως αναλάβουν μίαν διαχείρισιν, αμέσως διαφθείρονται και εξαχρειούνται.

Και εν τούτοις το Κράτος το οποίον είνε μολυσματική εστία πάσης διαφθοράς, πάσης εξαχρειώσεως και κακουργίας, το θεωρούν ως ηθικοποιητικόν, και τω αναθέτουν την απονομήν της δικαιοσύνης, την επιβλεψιν της ηθικής και την εξασφάλισιν της τιμής και της ζωής των ατόμων!

Και βλέπομεν ως αποτελέσματα της υπέρ της δικαιοσύνης, της ηθικής, της τιμής και της ζωής των πολιτών δράσεώς του, την κλοπήν υπό την προστασίαν των νόμων αυτού του άρτου των εργατών εκ μέρους ολίγων κατεργαρέων, την ληστείαν του δημοσίου και δημοτικού χρήματος, όπερ είνε προϊόν της εργασίας των τιμών εργατών υπό των υπουργών, των βουλευτών, των δημάρχων και της συμμορίας των, τας διαπομπεύσεις των γυναικών, το κόψιμο των μυστάκων, τας πυροπολήσεις των επίπλων, το χύσιμο των βαρελιών, το φάγωμα των ορνίθων, το αλύπητο ξύλο, τας φυλακίσεις, τας εξορίας, την τυραννίαν.

Αλλ' επειδή το Κράτος δεν ηδυνήθη, ούτε ήτο δυνατόν να ικανοποιήσῃ τας ορέξεις όλων, απ' ου μάλιστα δεν ηύξησεν εδαφικώς όσον ηλιθίζετο, μ' όλον τον τεράστιον πολλαπλασιασμόν των υπαλλήλων, ον απήτησεν η ε-

φαρμογή φορολογικών νόμων, οία το της φορολογίας του καπνού, των μονοπωλείων κ.λ. ίνα επαρχέσῃ εις τας προς τους δανειστάς του υποχρεώσεις -παράδοξος τρόπος διευθετήσεως των οικονομικών δι' επιβαρύνσεως του προϋπολογισμού προς συντήρησιν νέων υπαλλήλων- επειδή, λέγω, δεν ήτο δυνατόν να γίνουν όλοι γραμματικοί και επειδή έπρεπε να εύρουν πόρους ζωής, επεδόθησαν και εις τας υπό των διδασκάλων περιφρονουμένας εργασίας, και η καλλιέργεια της αμπελου, της σταφίδος, της ελαίας, του βάμβακος, του χαισίς, των γεωμηλών και άλλων γεωργικών προϊόντων επεξετάθη και η βιομηχανία διαφόρων κλάδων ανεπτύχθη, και ούτω λεληθώς ο ελληνικός λαός ευρέθη προ μιας τάξεως πραγμάτων παραπλησίως εκείνης των λαών της Δύσεως, ευρέθη προ του κοινωνικού ζητήματος.

Το ζήτημα της υπερπαραγωγής, το ζήτημα της αυξήσεως των ημερομισθιών και τα παρεπόμενα τούτων, διαμαρτυρίαί, αρνήσεις πληρωμών φόρων και χρεών, στάσεις μικραί και απεργίαί ήρχισαν σιγά σιγά να προβάλλουν την απειλητική αυτών μορφήν, ως τόσα μελανά σημεία επί του κοινωνικού ορίζοντος απηλούνται καταγίδια κοινωνικών γεγονότων.

Η εποχή του γιαταγανιού και της φουστανελλας παρήλθεν ήλθεν η εποχή της σφύρας και του ατμού. Παρήλθεν η εποχή της μεγάλης εθνικής ιδέας ήλθεν η εποχή της μεγίστης ιδέας της αποκαταστάσεως του ανθρωπίνου γένους ολοκληρου. Παρήλθεν η εποχή των σπαθοφόρων και γραφιδοφόρων κηφήνων ήλθεν ή μάλλον ανατείλει εκείνη των εργατικών μελισσών. Ο κόσμος δεν συγκινείται σήμερον από πολεμοχαρείς ιαχές κατακτητών αλλ' από την ευγενή φωνή του εργάτου ζητούντος τα δέκατά του αλλ' από την αγίαν και ιεράν διαμαρτυρίαν των ανδρών της ελευθερίας και της αλληλεγγύης, εναντίον της αισχροσύνης και ανάνδρου τυραννίας του Κράτους και του Κεφάλαιου.

Τα ντοκουμέντα προέρχονται από το Ινστιτούτο Κοινωνικής Ιστορίας του Αμστερνταμ.

ΕΤΟΣ Α΄

ΕΝ ΠΥΡΓΩ ΤΗΝ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1898

ΑΡΙΘ. 1

NEON ΦΩΣ

Εφημερίς Κοινωνιολογική Έβδομαδιαία

Όροι συνδρομής προπληρωτέας
Έσωτερικού
Έτησία δρχ. 5 Ιεάμηνος 2,50

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Όροι συνδρομής προπληρωτέας
Έξωτερικού
Έτησία φρ. χρσ. 7. Ιεάμηνος 3,50

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΩΣΤΑΙΣ

Πλήρεις πόνου και δδύνης επί τη δυστυχία και αθλιότητι εν η εύρίσκεται σύμπας ο εργατικός κόσμος, συνεπώς και ο ήμέτερος, ο την γλώσσαν του θρασυδούλου και Άριστογείτονος λαλών, εμπλεως δε ανησύχου μερίμνης επί τοις επικειμένοις γεγονόσιν, ατίνα έγκυμονει η παρούσα τάξις των πραγμάτων, και διασποράς πόθου, όπως συντελέσωμεν εις

τὸ Δίκαιον και τὸ Καλόν, προχωρομεν μετὰ θάρρους και αποφασιστικότητος πρὸς τὸ έργον, οὐδὲλως ανησυχούντες διὰ τὸ γλίσχρον των ὑλικῶν μέσων ἀπερ διαθέτομεν και τὸ ασθενές των ημετέρων δυνάμεων. Εἰς εἶνε δ πόθος μας, μία ἡ φιλοδοξία μας, εν τὸ ιδεώδες μας· ἡ ἐπιτελεσις τοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς ὁμοίους μας, ἡ ικανοποίησις των ἐπιταγῶν της ημετέρας συνειδήσεως. Οὐδενὸς κόπου και θυσίας θέλωμεν φεισθῆ, ὅπως ἡ ἀποστολή ἡν ἐτάξαμεν εις εαυτοὺς ἔλθῃ εις αἶσιον πέρας.

"Νέον Φως", πρώτο φύλλο, 4 Οκτώβρη 1898. Τμήμα της πρώτης σελίδας.

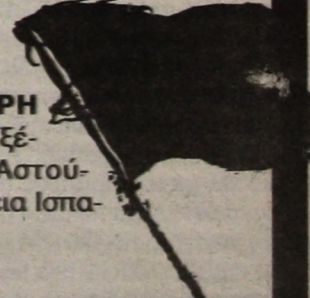
1 ΟΚΤΩΒΡΗ 1987: Δολοφονία του Μιχάλη Πρέκα.

2 ΟΚΤΩΒΡΗ 1926: Αποτυχημένη απόπειρα του αναρχικού Anteo Zamboni κατά του Μουσσολίνι.

2 ΟΚΤΩΒΡΗ 1968: Σφαγή της Πλατείας των Τριών Πολιτισμών. Κατά τη διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων του Μεξικό, η αστυνομία και ο στρατός ανοίγουν πυρ ενάντια σε αντικαθεστωτική διαδήλωση στο Τλατελόλκο της Πόλης του Μεξικό. Παρά τους εκατοντάδες νεκρούς, οι ολυμπιακοί συνεχίζονται κανονικά...

4 ΟΚΤΩΒΡΗ 1898: Κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο της εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας "Νέον Φως".

4 ΟΚΤΩΒΡΗ 1934: Εξέγερση στις Αστουρίες, στη βόρεια Ισπανία.

ΤΑ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ της σκέψης της Μιέζ αποκαλύπτονται στην ανάλυσή της για την σχέση μεταξύ της γυναικείας και της εθνικής απελευθέρωσης. Αναγνωρίζει τα πλεονεκτήματα που οι γυναίκες δημιούργησαν σε κοινωνίες που διεξήγαγαν εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες ή "σοσιαλιστικές" επαναστάσεις (Ρωσία, Κίνα,

όλα τα υποσυστήματα αγοράς που συνιστούσαν το παγκόσμιο σύστημα. Ξαναδημιουργήθηκαν εκ νέου τον 15ο αιώνα, με τους Πορτογάλους και μετά τους Ολλανδούς να κυριαρχούν στον Ινδικό Ωκεανό. Οι Ευρωπαίοι ήσαν ικανοί να εγκαθιδρύσουν την

γραμμίσει ότι, παρά τις τεράστιες διαφορές μεταξύ αυτών των πολιτισμών, είτε ήσαν κυνηγοί, κτηνοτρόφοι, αγρότες ή έμποροι, κανείς τους δεν ήταν απομονωμένος. Όλοι αυτοί είχαν σχέσεις με τους γειτονικούς πολιτισμούς, με τους οποίους εμπορεύονταν, πολεμούσαν και δανείζονταν.

Οι παραδοσιακές εξηγήσεις για αυτή την Ευρωπαϊκή επέκταση, περιγράφουν με διάφορες λεπτομέρειες την επίδραση αυτής της επέκτασης σε συγκεκριμένους πολιτισμούς, αλλά σπάνια τις σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ αυτών των πολιτισμών. Στο δεύτερο τμήμα του βιβλίου του, ο Γουλφ επιλέγει πολλά παραδείγματα για να απεικονίσει αυτό το μεγαλύτερο θέμα.

Σ' ένα από αυτά, περιγράφει τις κοινωνικές επιπτώσεις του εμπορίου γούνας σε ιθαγενείς πολιτισμούς του Βόρειου Καναδά.

Εξετάζει πώς οι απαιτήσεις της Ευρώπης για γούνες, έθεσαν σε κίνηση μια αλυσίδα γεγονότων που διατάραξαν και μετασχημάτισαν τους ιθαγενείς πολιτισμούς, πολύ πριν αυτοί αντιμετωπίσουν ένοπλα τους Ευρωπαίους.

Αυτή η διαδικασία ξεκινάει με το Αμπενάκι στις ακτές της πολιτείας Μέιν και φτάνει στην άλλη άκρη της ηπείρου, στο Κουακιούτλ των ακτών της Βρετανικής Κολομβίας, με αποτέλεσμα όταν οι Ευρωπαίοι έφτασαν, οι πολιτισμοί που αντιμετώπισαν ήταν δραματικά

"Explorers are followed by exploiters".
(Μετά τους εξερευνητές, οι εκμεταλλευτές).
Πίνακας του Manuel Ocampo

διαφορετικοί απ' όση ήταν πριν την περίοδο της Ευρωπαϊκής επέκτασης. Αναφέρει παρόμοια παραδείγματα σχετικά με τους κρυμμένους μετασχηματισμούς, που έθεσε σε κίνηση το δουλεμπόριο στην Αφρική, η Ισπανική και Πορτογαλική επέκταση στην Αμερική και η Ευρωπαϊκή διείσδυση στα εμπορευματικά κυκλώματα της Ανατολικής Ασίας.

Το τρίτο τμήμα του βιβλίου του Γουλφ, ασχολείται με αυτό που συνέβη όταν οι Ευρωπαίοι δεν ενδιαφέρονταν πλέον για τα προϊόντα της Ασίας, της Αφρικής και της Αμερικής μόνο για κατανάλωση στις αγορές της Ευρώπης, αλλά και σαν πρώτη ύλη που θα τροφοδοτήσει της βιομηχανικής της παραγωγή. Οι φυτείες που δημιουργήθηκαν για την παραγωγή βαμβακιού, ζάχαρης και άλλων προϊόντων, προκάλεσαν μαζικές μεταναστεύσεις "ελεύθερης" και εξαναγκασμένης εργασίας παντού στον κόσμο, που ακόμη επιταχύνονται.

Το βιβλίο "Η Ευρώπη και οι Άνθρωποι χωρίς Ιστορία" είναι μια επαναδιατύπωση των τελευταίων 500 χρόνων της ιστορίας, όχι απλά από την θέση των θυμάτων της, αλλά από την θέση ολόκληρου του κόσμου στον οποίο η πλειοψηφία της ανθρωπότητας ήταν θύματα. Καταδεικνύοντας την προφανή διασύνδεση πολιτισμών, που διδαχθήκαμε να θεωρούμε απομονωμένους, ο Γουλφ μας υποχρεώνει να ξανασκεφτούμε τις κατηγορίες του Δυτικο-Ευρωπαϊκού ιστορίας, ώστε να ακυρώσουμε την απλουστευμένη γενεαλογία του Δυτικού Πολιτισμού (το "Οριάν Εξπρές" του Μπλάουτ) προς χάριν ενός δικτύου διαφορετικών πολιτισμών, που οι φιλόσοφοι της Δυτικής Ευρώπης, για δικούς τους πολιτικούς λόγους, παραπλάνησαν.

ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αυτά τα τέσσερα βιβλία είναι μια εισαγωγή σ' ένα σώμα γραπτών ευρείας κλίμακας, που αναζητούν να προκαλέσουν στα θεμέλιά της την κυρίαρχη άποψη για το πώς δημιουργήθηκε το σύγχρονο παγκόσμιο σύστημα. Άλλοι ενδιαφέροντες συγγραφείς που έχουν συνεισφέρει σ' αυτό το σχέδιο είναι ο Φερνάντ Μπροντέλ, ο Σ.Ρ.Λ. Τζέιμς, ο Έρικ Γουίλιαμς, ο Εμμανουήλ Βαλεροστάιν, ο Γουόλτερ Ρόντνεϊ και ο Σαμίρ Αμίν. Όλοι αυτοί οι συγγραφείς έχουν επηρεαστεί καταφάνερα από τον Μαρξισμό, αλλά όλοι τους μπόρεσαν να βαδίσουν κι έξω από τις ορθοδοξίες του. Όλοι τους προκάλεσαν πολλές από τις θεμελιώδεις εκτιμήσεις του Ευρωκεντρικού Μαρξισμού, ολόκληρη την προοδευτική θεωρία της ιστορίας, μια ιδέα που είναι θεμελιωδώς αφοσιωμένη στην δικαιολόγηση της Ευρωπαϊκής εξάπλωσης. Αλλά επίσης καταδεικνύουν την ανάγκη να συνεχίσουμε τις προσπάθειες κατανόησης του κόσμου, όχι απλά σαν ένα άθροισμα τμημάτων, αλλά σαν ένα σύνολο.

Η "Διαρκής ανάγκη να κατανοήσουμε τον κόσμο" είναι μετάφραση του ομότιτλου κειμένου που δημοσιεύτηκε στην αμερικανική αναρχική εφημερίδα Love And Rage, στο φύλλο #1, τόμος #7 (Απριλίου-Μαΐου 1996). Μετάφραση: Γ.Φ., Βόλος

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

μέρος δεύτερο

Κούβα, Βιετνάμ, Τανζανία) και, ύστερα, σημειώνει ότι αυτά τα "πλεονεκτήματα" είναι αυτά που συνδυάζονται με την καπιταλιστική ανάπτυξη. Η συμμετοχή των γυναικών στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες, σύμφωνα με την Μιέζ, είναι εντυπωσιακά όμοια με την συμμετοχή τους σε πολέμους ιμπεριαλιστικών χωρών. Και στις δυο περιπτώσεις, υπάρχει μια επιτακτική ανάγκη απόδρασης της γυναίκας από την απομόνωση της οικογένειας, ώστε να συμμετάσχουν στην παραγωγή. Και στις δυο περιπτώσεις, υπάρχει η άρνηση να επιτραπεί στις γυναίκες να δημιουργήσουν αληθινά αυτόνομες δομές, μέσα στην διαδικασία.

Η Μιέζ βλέπει αυτές τις λεγόμενες "σοσιαλιστικές" χώρες απλά σαν άλλη μια μορφή του πατριαρχικού καπιταλισμού. Και αναλύει πώς οι Ευρωκεντρικές Μαρξιστικές αναλύσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης υποστηρίζουν την καταπίεση της γυναίκας σ' αυτές τις κοινωνίες. Οι Μαρξιστικές αναλύσεις εστιάζουν στην "αναπαραγωγή του κεφαλαίου, μέσω της συνεχούς εκμετάλλευσης της πλεονάζουσας εργασίας των άκληρων, χωρίς ιδιοκτησία, προλετάρων", αλλά αγνοούν την "εκμετάλλευση των αποικιών, καθώς και των γυναικών και άλλων άμισθων εργατών" στην διαδικασία της συσσώρευσης του κεφαλαίου, που είναι αναγκαία για ολόκληρη την ανάπτυξη. Με άλλα λόγια, για να αναπτυχθούν σε ένα επίπεδο συγκρίσιμο με τις βιομηχανοποιημένες ιμπεριαλιστικές χώρες, οι λεγόμενες "σοσιαλιστικές" χώρες πρέπει να βρουν έναν τρόπο υπερεκμετάλλευσης ενός τμήματος του ίδιου τους του πληθυσμού.

Ενώ οι "σοσιαλιστικές" χώρες προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν ή να κατακτήσουν δυνητικές αποικίες μέσα στα σύνορά τους (από τους Τσετσένους ως τους Μισκίτος), είναι οι γυναίκες που "απώλεσαν την τελευταία αποικία" για την σοσιαλιστική καθώς και για την καπιταλιστική συσσώρευση. Σ' αυτή την κατεύθυνση, η κριτική της Μιέζ για την σοσιαλιστική πολιτική οικονομία κάνει μια σημαντική συνεισφορά στην κριτική του "υπαρκτού σοσιαλισμού" ως μιας μορφής κρατικού καπιταλισμού. Πέρα από την συνεισφορά αυτής της κριτικής στην κατανόησή μας της λειτουργίας του σύγχρονου παγκόσμιου συστήματος, αναδεικνύει ένα επιτακτικό ζήτημα για τον επαναστατικό του επαναστατικό προτάγμα.

Η Μιέζ απορρίπτει την παραδοσιακή αντίληψη των Μαρξιστών για το κράτος, σαν μιας υπερδομής χτισμένης πάνω στα θεμέλια ενός οικονομικού μοντέλου παραγωγής. Το κράτος δεν είναι απλά ένα όργανο καταπίεσης, ένα όπλο που μπορούν να το πάρουν οι καταπιεσμένοι και να το χρησιμοποιήσουν ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Επαναστατικό κράτος δεν μπορεί να υπάρξει. Γι' αυτό τον λόγο, η Μιέζ λέει ότι "το φεμινιστικό κίνημα είναι βασικά ένα αναρχικό κίνημα, που δεν θέλει να αντικαταστήσει μια (ανδρική) εξουσιαστική ελίτ με μια άλλη (γυναικεία) εξουσιαστική ελίτ, αλλά να οικοδομήσει μια μη ιεραρχική, μη συγκεντρωτική κοινωνία, όπου δεν υπάρχει καμία ελίτ που ζει εκμεταλλευόμενη και κυριαρχώντας πάνω στους άλλους".

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΓΕΜΟΝΙΑ

Σύμφωνα με την Ευρωκεντρική Μαρξιστική αντίληψη της ιστορίας, η ανάπτυξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής στην Ευρώπη ωθήθηκε από την μοναδική ανάπτυξη, στον δέκατο τρίτο αιώνα, μιας οικονομικής αγοράς βασισμένης σε λίγες πόλεις πρώτα στην βόρεια Ιταλία και μετά στην Φλάνδρα. Αυτό το δυναμικό σύστημα αγοράς δημιούργησε σημαντικές απαιτήσεις για συγκεκριμένα εμπορεύματα (ιδιαίτερα για υφάσματα), για να προκληθεί η επανοργάνωση της παραγωγής τους πάνω σε αυξανόμενες καπιταλιστικές κατευθύνσεις.

Στο "Μπροστά στην Ευρωπαϊκή Ηγεμονία, Το Παγκόσμιο Σύστημα την περίοδο 1250-1350", η Τζάνετ Αμπού-Λουγκόντ μας δίνει μια πολύ διαφορετική εικόνα. Σύμφωνα με την Αμπού-Λουγκόντ, στον 13ο και 14ο αιώνα υπήρξαν τουλάχιστον οχτώ τέτοια συστήματα αγοράς, που εκτεινόταν από την Κίνα μέχρι την Δυτική Ευρώπη. Κάθε ένα από αυτά τα συστήματα εμπορευματικής παραγωγής και συναλλαγών είχε τα δικά του χαρακτηριστικά, αλλά σιγά-σιγά ολοκληρώνονταν, συνιστώντας ένα πολυκεντρικό παγκόσμιο σύστημα, στο οποίο κανένα εμπορικό κέντρο δεν είχε την ηγεμονία. Αυτό το σύστημα διαλύθηκε στα μέσα του 14ου αιώνα, για πολλούς λόγους. Ο σπουδαιότερος από αυτούς φαίνεται να ήταν η επιδρομή βουβωνικής πανώλης, που διέσπασε αποτελεσματικά

ηγεμονία τους τον 15ο αιώνα, όχι εξαιτίας κάποιας ιδιοφυΐας εκ μέρους τους, αλλά επειδή η πρόσφατη αποκτημένη πρόσβασή τους στον πλούτο της Αμερικής, τους έκανε ικανούς να κυριαρχήσουν σε ένα ήδη υπάρχον εμπορευματικό σύστημα.

Το βιβλίο της Αμπού-Λουγκόντ είναι μια γοητευτική ανάλυση, που ανατρέπει όλα τα είδη προκαταλήψεων σχετικά με έμοιαζε ο κόσμος 700 χρόνια πριν. Οι περιγραφές της για το οχτώ υποσυστήματα (Δυτική Ευρώπη, Ανατολική Μεσόγειος, η Αυτοκρατορία των Μογγόλων, ο Περσικός Κόλπος, η Αραβική Θάλασσα, η Κόκκινη Θάλασσα και η Ανατολική Αφρική,

ο Κόλπος της Βεγγάζης και η Νότια Κινεζική Θάλασσα) αποκαλύπτουν ένα κόσμο που σε λίγο θα μεταμορφωνόταν. Η ολοκλήρωση των αγορών ενθάρρυνε τις τεχνολογίες πλεύσης μακράς απόστασης, ταυτόχρονα στην Κίνα, την Ινδία και την Πορτογαλία. Πριν οι Πορτογάλοι πλεύσουν τον Ινδικό Ωκεανό, οι Κινέζοι είχαν φτάσει στην Ανατολική Αφρική κι έβανς Ινδός εξερευνητής είχε κάνει τον περίπλοτο του Ακρωτηρίου της Καλής Ελπίδας για να περάσει, από τα δυτικά, στον Ατλαντικό. Ακόμη και κατά τον 16ο αιώνα, "αν και τα Ευρωπαϊκά πλοία ήταν σημαντικά καλύτερα, ακόμα δεν ήταν ανώτερα από τα Κινεζικά, τα οποία ο Ναύαρχος Τσενγκ Χο είχε οδηγήσει στον Ινδικό Ωκεανό, τον δέκατο πέμπτο αιώνα". Τα Ευρωπαϊκά πλοία που ήρθαν να κυριαρχήσουν αυτό το παγκόσμιο σύστημα, εξαρτώνταν από Αφρικανούς, Άραβες, Ινδούς και Ασιάτες καπετάνιους και ναύτες. Τα πληρώματα αυτών των μεσαιωνικών πλοίων, προεικόνισαν τις πολύγλωσσες εργατικές δυνάμεις των σύγχρονων πολέων όπως της Νέας Υόρκης, του Λος Άντζελες, του Χονγκ Κονγκ και της Σιγκαπούρης.

Η Αμπού-Λουγκόντ κάνει ξεκάθαρο ότι, σ' αυτό το δημιουργούμενο παγκόσμιο σύστημα, συμμετείχε μόνο μια πολύ μικρή μειονότητα ανθρώπων τον 13ο αιώνα: "αυτό το σύστημα ήταν εξαιρετικά άριστο, ολοκληρωνόταν σε δίκτυο που μόνο ένα αρχιπέλαγος 'παγκόσμιων πόλεων' μπορούσε να εξυψώσει πάνω από μια θάλασσα σχετικά απομονωμένων αγροτικών περιοχών και ανοιχτών εκτάσεων γης". Αλλά "...αυτή η ανισότητα δεν ανατρέπει την ύπαρξη ενός αφιδωτού συστήματος. Πράγματι, είναι συζητήσιμο αν η διαφορά μεταξύ των παγκόσμιων πόλεων και της ενδοχώρας στον δέκατο τρίτο αιώνα, ήταν τόσο μεγάλη όσο το χάσμα που χωρίζει το Τόκιο ή την Νέα Υόρκη από το αγροτικό Τόνγκο, στο σημερινό παγκόσμιο σύστημα".

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΧΩΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το βιβλίο "Μπροστά στην Ευρωπαϊκή Ηγεμονία", είναι πρωταρχικά μια οικονομική ιστορία ενός δικτύου εμπορικών πόλεων. Αυτή η ιστορία έχει διαγραφεί, αλλά παραμένει η ιστορία μιας ελίτ. Η αποκατάστασή της δεν μας βοηθά σ' αλήθεια να κατανοήσουμε πώς η επέκταση αυτού του παγκόσμιου συστήματος, που τώρα βρίσκεται υπό Ευρωπαϊκή κυριαρχία, έγινε το αντικείμενο της εμπειρίας της πλειοψηφίας της ανθρωπότητας.

Στο βιβλίο "Η Ευρώπη και οι Άνθρωποι χωρίς Ιστορία", ο Έρικ Γουλφ επιχειρεί να μας πει την ιστορία της επέκτασης, όπως αυτή βιώθηκε από τους "ανθρώπους χωρίς ιστορία". Ο Γουλφ είναι ανθρωπολόγος και επιχειρεί την επαναδιατύπωση της παγκόσμιας ιστορίας, με τις μεθοδολογίες του επιστημονικού του πεδίου. Απορρίπτει την άποψη ότι οι Ευρωπαίοι επεκτάθηκαν δυναμικά σ' έναν κόσμο απομονωμένων και στάσιμων πολιτισμών. Ξεκινά με την περιγραφή της κατάστασης ενός αριθμού πολιτισμών στην Ασία, την Αφρική και την Αμερική το 1400, πριν αναπτυχθεί η Ευρωπαϊκή επέκταση. Υπο-

